

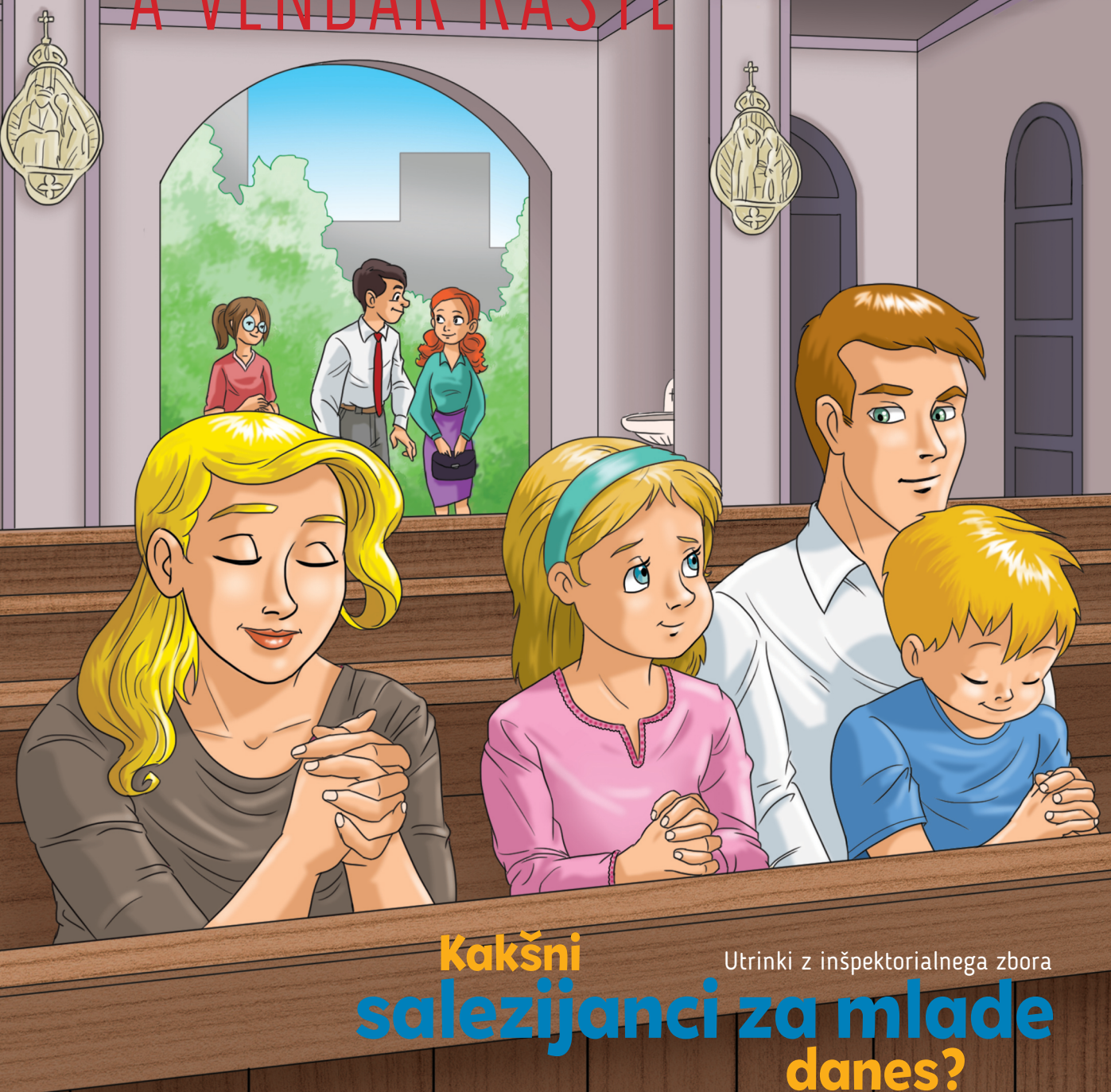
don BOSKO

TISKOVINA

Poštšina plačana pri
pošti 1102 Ljubljana

Pošiljatelj Salezijanski inšpektorat

NE VIDI SE IN NE SLIŠI, Obisk vrhovnega predstojnika salezijancev v Mariboru A VENDAR RASTE

Kakšni
salezijanci za mlade
danes?

Utrinki z inšpektorialnega zbora

3

UVODNIK

Zgodbe obrazov

4-5

BESEDA DON BOSKOVEGA NASLEDNIKA

Ne vidi se in ne sliši,
a vendar raste

6-7

LETO MLADIH

Šef kuhinje

8-10

SALEZIJSKA MLADINA

Izkušnja odgovornosti

11

MARIJA V SALEZIJSKI DRUŽINI

Marijino duhovno
materinstvo

12-13

Z ULICE

Vzgoja preko športa

14-15

SREČANJA Z BOGOM

Kaj pomeni biti pogumen?

16-21

RAZGLEDI PO SALEZIJSKI SLOVENIJI

... IN SALEZIJSKEM SVETU

22-23

PRILOGA

Kakšni salezijanci
za mlade danes?

24-25

UTRINKI S PGSI 2019

Igrišče združuje!

26-27

PRIČEVALKE VESELJA

»Ne vznemirjajte se«

28-29

IZ PISEM BOŽJEMU SLUŽABNIKU

ANDREJU MAJCNU

»Ljudje v naši inšpektoriji
so razširili glas,
da je bil svetnik«

30-31

SALEZIJSKI MISIJONI

Klic za delo v skupnost

32-33

S POTI

Moj Camino

34-35

DON BOSKO JE CAR!

Fant v brivnici

36

ZDRUŽENJE MARIJE POMOČNICE

Milost, dar in blagoslov

37

20 LET GLASBENE ŠOLE RAKOVNIK

Uglašeni za življenje

38

RECEPTI MAME MARJETE

Spoštovanje do Boga

39-41

V OBČESTVU Z RAJNIMI

s. Majda Pangeršič HMP

Jure Langus SDB

Janez Košnik

Jožefa Leskovec

41

ZANIMIVOSTI SALEZIJSKEGA SVETA

42

NAGRADNA KRIŽANKA

43

VABLJENI NA SREČANJE

SALEZIJSKI VESTNIK je leta 1877 ustanovil sv. Janez Bosko.

Slovenski salezijanci so leta 1904 začeli izdajati glasilo **Don Bosko**. Od 1907 do 1915 je izhajal z imenom **Salezijanska poročila**, od 1916 do 1944 pa z imenom **Salezijanski vestnik**. Leta 1969 je **Salezijanski vestnik** nadomestil **Zvon Marije Pomočnice**, nato pa je obnovljeni **Salezijanski vestnik** ponovno izhajal od 1973 do 2016. Od leta 2017 izhaja z imenom **DON BOSKO**.

Po svetu izhaja v 132 državah, v 66 izdajah in v 31 jezikih.

Urednik Marko Suhoveršnik

Uredniški odbor Marko Košnik,
Janez Krnc, Tilen Mlakar,
s. Lucija Nastran, Gašper Otrin

Ilustracija na naslovnici
Juan Juvančič

Fotografije arhiv Don Boska, ANS
Lektorica Jerneja Kovšca
Grafična zasnova
in priprava za tisk Bos&Graf

Izdajatelj Salezijanski inšpektorat
Založba Salve d.o.o. Ljubljana
Naklada 10.000 izvodov
Tisk Tiskarna Januš d.o.o.

Don Bosko je brezplačen.

DAROVE ZA VZDRŽEVANJE

Don Boska in za druge namene
lahko nakažete na račun
SI56 0201 0001 1929 123 sklic 300-01
Salezijanci, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

NASLOV UREDNIŠTVA

DON BOSKO
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

☎ 059 339 100

@ donbosko.revija@sdb.si

🌐 www.donbosko.si

📱 Don Bosko Slovenija

ZGODBE OBRAZOV

S. MOJCA ŠIMENC, HMP
INŠPEKTORICA SESTER HČERA MARIJE POMOČNICE

Dragi prijatelji, ob prazniku Marije Pomočnice smo v cerkvi med branjem evangelija slišali besede: *In Jezusova mati je bila tam* (Jn 2,1). To pa je bilo, kot pravi ta evangelijski odlomek, tretji dan. Ta tretji dan ni mišljen časovno, ampak simbolno; dan, ko so se ljudje srečali z Božjim delovanjem in odrešenjem. Podobno zaimek tam lahko pomeni Kano. Lahko pa ga razumemo na drugi ravni. Tam je vsepovsod, kjer mi ljudje potrebujemo Božjo pomoč.

Veliko je torej besed, ki lahko pomenijo nekaj čisto preprostega, če jih sprejemamo dobesedno. Lahko pa pomenijo nekaj drugega, če jih beremo simbolno. Ena takšnih besed je tudi čas. Običajno pod to besedo razumemo sekunde, minute, ure in druge manjše časovne enote, ki sledijo druga drugi in se iz krajših sestavljajo v daljše vse do stoletij, vekov in tisočletij. V svetopisemskem pomenu pa je čas vezan na Božje delovanje, na odrešenje, ki ga Bog uresničuje.

Podobno je, kadar govorimo o sedanjem času. To je lahko zgolj slovnični pojem. Lahko je sedanjost. In ko o sedanjosti razmišljamo s pogledom vere, je to lahko vse tisto, kar v današnjem času kliče po Božjem posegu, po odrešenju.

Vsaka redovna družina občasno razmišlja o tej sedanjosti, o času, v katerem naj ponovno obnovimo slutnjo Božjega pogleda na človeštvo in na naše skupnosti. Običajni ritem pri hčerah Marije Pomočnice je šest let, in sicer od enega vrhovnega zbora do drugega. Pred vrhovnim zborom pa vsaka inšpektorija pripravi in izpelje inšpektorialni zbor. V pripravo vključujemo tudi sodelavce, mladino, starše in ljudi, ki nas poznajo. V letošnji pomladi smo se osredotočile na razmislek o sedanjosti kot takšni, pa o sedanjem trenutku naših skupnosti in dela z mladimi.

Ko tako razmišljamo, ugotavljamo, da se v sedanjosti prepleta mnogo stvari, ki jih človek opazi šele, ko se namerno poglobi v opazovanje tega našega sveta. Dovolj je, na primer, stopiti od cerkve do pošte ali lekarne in že ugotovim, da se znotraj te sedanjosti vrti cel kup socialnih, političnih, verskih, vzgojnih in drugih dejavnikov, ki jih moram upoštevati kot državljanka te države. Zavem se, da vsak človek, ki ga na tej poti srečam, nosi neko zgodbo. Obrazi ljudi jo izražajo, saj je na obličjih veselje, zaskrbljenost, mir, utrujenost, pričakovanje ... Še bolj to zgodbo pripovedujejo glasovi ljudi, ki jih poslušam: prijazni, zahtevajoči, tečni, veseli, žalostni, ukazovalni, ljubeči ... Toliko vsega je v srcih ljudi v tej sedanjosti. Toliko zgodb, želja, strahov, hrepenenj.

Ko se pogled usmeri na mlade, ki jih srečam na tej poti, si mislim: tudi oni živijo sedanjost, ki jih oblikuje. Potiho se vprašam, ali jih samo na zunaj oblikuje v sposobne in uspešne ljudi. Ali pa jih oblikuje tudi v notranjosti. V ljudi, ki poznajo svoje darove, ki se zavedajo sebe, ki dihajo svobodno, ki se odpirajo bližnjemu in Bogu. V ljudi, ki se ne bojijo prihodnosti, saj jo gledajo skozi ljubezen in upanje, ki sta čudovita darova mladih ljudi.

V tej sedanjosti je Marija. Skupaj z nami gleda ta svet, te obraze. Poslušaj te glasove, besede, pogovore. Skupaj z nami čuti s tem človeštvom in skupaj z nami Jezusu pripoveduje – o tem svetu, teh obrazih, teh besedah in glasovih. Poslušaj njih in nas in vse vodi k Jezusu. ■

NE VIDI SE IN NE SLIŠI, A VENDAR RASTE

Predstojniki salezijanskih inšpektorij Slovenije, Hrvaške, Madžarske, Češke, Slovaške, Poljske, Ukrajine, Belorusije, Avstrije, Nemčije, Belgije, Irske, Malte, Francije in Bližnjega vzhoda, zbrani v Veržetu, so se 8. maja odpravili v Don Boskov center Maribor na srečanje salezijanske družine, don Boskovih prijateljev in mladih z don Boskovim naslednikom in vrhovnim predstojnikom salezijancev Ángelom Fernándeze Artimejem.

Kulturni program so pripravili pevci in pevke Gimnazije Želimlje pod vodstvom Polone Stegu, Ana Plahutnik s spremljavo Tomaža Plahutnika na citrah in Miha Benedik na violončelu. Mladi iz skupine Fuskabo pod vodstvom Zefa Berišaja pa so s svojimi nogohitrskimi in rokohitrskimi spretnostmi jemali dih vsem zbranim.

Vrhovni predstojnik je, obdan z otroki iz SMC Maribor, kratko strnil svoje misli:

FOTO: PATRICIJA BELAK

Zelo dobro se spominjam, ko smo se pred štirimi leti zbrali tukaj. Ti mladi so bili takrat še otroci, mi pa imamo zdaj manj las in bolj sivi so. Tudi sestre, le da jih skrivajo pod velom! ☺

Zelo sem vesel, da smo se danes zbrali tukaj. Presenečen sem, da se vas je na tak običajen delovni popoldan toliko zbralo. Čudim se izvrstnim predstavitvam tolikih mladih umetnikov: zboru in njegovi prefinjenosti, izjemnima citrarju in mladi pevki, mladim akrobatom in rokohitrcem. Take lepote bi človek nenehno občudoval. Pa mladenič, ki je igral na čelo. Kje je? Kakšna čudovita umirjenost pri igranju! Tako mirne bi rad videl svoje salezijanske inšpektorje! ☺ Brez strahu in s tako lepoto.

Hvala lepa.

Naj izpostavim lik našega sobrata Andreja Majcna: po vsem salezijanskem svetu stopajo pred nas taki veličastni liki vseh vej salezijanske družine. Z globokim občudovanjem lahko povem, da je sedanjost, ki jo živimo, mogoča zaradi takšnih ljudi. Zato se zahvalimo Bogu in prosimo za svetost celotne salezijanske družine.

Nadaljujem z animiranjem salezijanske družine po vsem svetu. Tukaj smo zbrani z inšpektorji s tega dela Evrope, ki s svojimi sobratmi ohranjajo in širijo salezijansko karizmo. Med vami se čutim srečnega in zadovoljnega.

Pozdravljam vso salezijansko družino. Dogaja se podobno kot pri gozdu: ne vidi se in ne sliši se, kako raste, a vendar gozd raste. Tudi v salezijanskem svetu je tako: zdi se, da ni veliko pomembnih reči, a vsak dan se dogajajo velike reči. Poglejmo samo te mlade, ki razvijajo tako čudovite sposobnosti.

Iz vsega srca hvala. Nadaljujmo povezani v gospodu Jezusu in salezijanski karizmi. ■

OGLEJ SI VIDEO
NA YOUTUBE KANALU
DON BOSKO SLOVENIJA
Vrhovni predstojnik
salezijancev
v Mariboru

ŠEF KUHINJE

BOŠTJAN JAMNIK, SDB
DELEGAT ZA SALEZIJSKO MLADINSKO PASTORALO

Hrana je v življenju človeka zelo pomembna in radi povemo, kaj imamo najraje. Zelo redko sem od koga slišal, kdo nas je naučil kuhati. Nekoč sem slišal pripovedovati, da so mame pred svojimi otroki skrivale kuhinjske recepte. Bile so torej šef kuhinje, gospodinjstva in so tako ohranjale svoje pomembno mesto znotraj družine.

Tako se je velikokrat zgodilo, da so se morala dekleta po poroki šele naučiti kuhati. Hkrati pa mi je zanimiva prijateljstva izkušnja, kjer so večkrat ob sobotah skupaj s starši pekli peciva ali kuhali kaj drugega. Njihova mama bi seveda isto stvar pripravila trikrat hitreje in veliko boljše, vendar si je vzela čas, da so skupaj »pacali«, se pogovarjali, igrali, učili ... Za prijatelja so bili to najlepši trenutki v njegovem otroštvu, kjer se je poleg druženja naučil tudi kuhati. Ko govorimo o pretekli sinodi mladih, lahko hitro ugotovimo, da zaenkrat v Cerkvi na Slovenskem nismo naredili veliko korakov. Morda tudi zato, ker ne poznamo dobro osnovnih stvari.

Kaj pravzaprav pomeni beseda sinoda? Zakaj je sinodalnost danes še kako aktualna? Beseda sinoda prihaja iz grščine syn (skupaj) in odós (pot). To pomeni, da skupaj prehodimo neko pot. Zato je papež Frančišek v Rim poleg kardinalov in škofov povabil tudi laike in mlade, ki so sooblikovali zaključni dokument in vplivali na posinodalno spodbudo Christus vivit. Niso bili le opazovalci,

temveč aktivni člani zbora. Papež Frančišek bi prav gotovo lahko dokument za mlade napisal sam. In napisal bi ga hitro. Vendar je želel v sam proces vključiti vse deležnike, kar je seveda zahtevalo veliko več usklajevanja, potrpežljivosti, pogovora, poslušanja. Prineslo pa je zanimive rezultate, večjo povezanost, občutek soudeležbe.

KUHAMO SKUPAJ

Ko govorimo o sinodalnosti in če vzamemo primerjavo iz kuhinje, ni dovolj, da mi nekdo pomaga olupiti krompir ali natrebiti solato, temveč govorimo o skupnem razmisleku, o tem, kaj želimo pripraviti, katere sestavine potrebujemo, kako se bomo tega lotili.

Zato je v Cerkvi na Slovenskem zadnji čas, da to sinodalnost zaživimo v naših skupnostih. To pomeni, da se o določenih stvareh odkrito pogovarjamo, načrtujemo, sprejemamo odgovornost.

»Sinodalnost je podobna demokraciji, a je od nje tudi bistveno drugačna. Demokracija živi od tekme interesnih in idejnih taborov, sino-

dalnost iz našega bratstva in sestrinstva.« Tako pravi Branko Cestnik leta 2013 v tehniku Družina. Sam imam lepe izkušnje sodelovanja z mladimi, pri čemer sem se sam veliko naučil. Nekaj podobnega sem pred kratkim doživel v salezijanskem mladinskem centru v Podgorici, kjer so se izvedbe oratorija lotili na drugačen, svojski način. Mladi ne smejo biti samo »delavci« na naših projektih ali tisti, ki izpeljejo že načrtovane programe. Mladi imajo ideje. Naj soustvarjajo naše programe. Zelo vesel sem, da marsikje v Sloveniji ta način živi tudi v praksi.

RECEPT IN SESTAVINE SINODALNOSTI

Pri kuhanju ni dovolj, da vemo, kaj želimo skuhati, temveč moramo imeti tudi recept in sestavine. Glede sinodalnosti ni preprostega recepta ali rešitve, vsekakor pa poznamo nekatere elemente, ki nam lahko pri tem pomagajo.

- **Načrtovanje.** V preteklosti smo veliko delali po občutku in izhajali iz pretekle izkušnje. Vedno bolj pa je čutiti potrebo

po dobrem načrtovanju. Referenčni okvir salezijanske mladinske pastorele govori o načrtovalski miselnosti. Govorimo o tem, da je potrebno analizirati situacijo, stvari premisliti, prebrati kakšno strokovno knjigo, narediti načrt in mu slediti.

- **Pot.** Nič se ne zgodi naenkrat. Da stvari dozori, je potreben čas. Ko razmišljamo skupaj, je potrebno usklajevanje, pri čemer brez potrpežljivosti in dobre volje ne bo šlo. Kot pri vsakem učenju je potrebno prehoditi pot. Velika nevarnost je, da bi zaradi premajhnih rezultatov hitro omagali ali pa bi skušali vse zopet narediti sami.
- **Učenje.** Meni ljubo geslo je: »Učenci smo vsi enako.« Vse življenje se učimo. In to vsi. Vedno je nekdo, ki ima morda nekaj več znanja na določenem področju, vendar to ne pomeni, da se on ne more naučiti nekaj novega. Potrebni sta odprtost in ponižnost.
- **Preglednost.** Še vedno se prevečkrat skrivajo določene stvari, pa naj bo to nedeljska nabirka, odločitve glede gradnje, izvedba posameznih programov. Ljudje imajo pravico vedeti za stvari. Preglednost zagotavlja tudi zaupanje.
- **Soodgovornost.** Mladi želijo sprejemati odgovornost. Vendar jim moramo zaupati in jim to tudi pokazati. To hkrati pomeni, da oni z nami in mi z njimi nosimo vso težo pastoralnega delovanja. Govorimo o pravicah in dolžnostih, ki jih vsi v enaki meri sprejemamo.

POTREBUJEMO ŠEFA KUHINJE?

Seveda ga potrebujemo. Vsak škof, provincial, župnik, oratorijski voditelj, voditelj skupine ... je »šef« na svojem področju. Sinodalnost pomeni, da zmore v samo delovanje dobro vključiti in izkoristiti vse potencialne svojega osebja. Tudi v Cerkvi si bomo morali vedno bolj prizadevati »da bi v prihodnje v naši Cerkvi zmogli več pogovora, več jasnih in srčnih besed, več gledanja v oči ...«

Papež Frančišek verjame v to sinodalnost. Kaj pa mi?

Izkušnja odgovornosti

POGOVARJALA SE JE
BLAŽKA MERKAC, SALS
FOTO OSEBNI ARHIV

Brina, prihajaš iz okolice Celja, kjer si aktivno vključena v SMC Celje. Nam lahko na kratko predstaviš sebe, svojo družino, kaj rada počneš?

Letos sem končala srednjo šolo za storitvene dejavnosti in logistiko, smer frizer. Stara sem 18 let in imam brata dvojčka, ki je sedem minut starejši od mene. Vsi pravijo, da sva si podobna, čeprav je on veliko večji od mene, ima očala in je temnejše polti. Najin odnos se spreminja tako, kot piha veter. Lahko se lepo gledava, že v naslednji sekundi pa si skačeva v lase. Ampak tako je verjetno pri vseh bratih in sestrah.

Leta 2017 si postala naj prostovoljka leta do 19. leta starosti. Kaj ti to pomeni?

Veseli me, da sem lahko na ta način predstavila svoje delo in delo Salezijskega mladinskega centra v šoli in širši javnosti. S tem sem dobila tudi potrditev, da je delo, ki ga opravljam, v družbi cenjeno. Dobila pa sem tudi nov zagon za nadaljnje delo.

Ime **Brina Gaber**

Starost **18 let**

SMC **Salezijski mladinski center Celje**

Najljubši letni čas **Pomlad**

Najljubša pesem **Vse zvrsti glasbe**

Najljubša knjiga **Koliba**

Najljubši dan v tednu **Sreda**

Sever ali jug? **Sever**

Hribi ali morje? **Morje**

Papež Frančišek je nekoč skupini prostovoljcev rekel: »Danes so zelo potrebni pričevalci dobrote, nežnosti in zastonjske ljubezni. Potrebne so vztrajne osebe, ki k težavam pristopajo z duhom edinosti in za temelj vsega vedno postavljajo zadnji cilj, to je služnje bližnjemu.«

Zakaj se ti zdi prostovoljstvo pomembno? Kaj sama prejemaš pri tem?

Prostovoljstvo se mi zdi pomembno, saj imam možnost, da lahko naredim nekaj dobrega, ne da bi za to kaj pričakovala v zameno. Tega večina ne razume, saj si večinoma želijo nekaj dobiti v svojo korist. To rada počnem, saj pridobivam izkušnje, kako je, če si odgovoren za neko stvar, ki jo moraš speljati. Pomembno, da pogledam izven svojih okvirjev in gledam bolj na to, kaj lahko naredim za druge oziroma da čim bolj produktivno preživim svoj čas v SMC-ju.

Letos si bila prostovoljka tudi na mednarodnih salezijanskih igrah mladih. Nam na kratko predstaviš svojo prostovoljsko izkušnjo na tem dogodku?

Igre se vsako leto odvijajo v drugi državi. Za prijavo me je navdušil duhovnik iz našega centra, saj je rekel, da se tak dogodek v Sloveniji zgodi na vsakih 10 let in ga seveda nisem smela zamuditi. Prav tako pa se mi je zdela odlična ideja, da spoznam mlade iz drugih držav. Prijavila sem se kot spremljevalka skupin in dodeljene so mi bile tri skupine, za katere sem pet dni skrbela. Moja naloga je bila, da sem jih vodila od njihovega hostla do Kodeljevega, jim povedala, kdaj imajo tekme, bila na njihovih tekmah

itd. Ta izkušnja mi je bila všeč, saj sem ugotovila, da so zabavni ljudje in z veliko strastjo do športa. Spoznala sem tudi njihov odnos do Boga, saj so me povabili k svojim mašam. Dogodek kot celota mi je bil zelo všeč, saj smo vseh pet dni imeli razne dogodke ob večerih. Imeli smo tudi velik Valdocco šotor. En dan smo se tudi razdelili v skupine in z avtobusi odšli na Bled, v Postojnsko jamo ali na vožnjo po Ljubljani. Na tak način so mladi iz drugih držav spoznavali Slovenijo.

V SMC Celje si soorganizatorka dejavnosti za otroke, sodeluješ pa tudi pri promocijskih in dramskih aktivnostih. Pri katerih programih si še aktivna in kakšna je tvoja zadolžitev?

Skozi šolsko leto v našem mladinskem centru potekajo razne dejavnosti, animatorji smo za en dan v tednu odgovorni za dežuranje v centru, za učne ure ali za bend ... Tako smo skozi celo leto aktivno vključeni v SMC. Poleg teh stvari imamo tudi razne dejavnosti, kot so animašole, duhovne večere, mladinske maše, turnirje, delavnice ... V SMC-ju tedensko dežuram, lani pa

S tem sem dobila tudi potrditev, da je delo, ki ga opravljam, v družbi cenjeno. Dobila pa sem tudi nov zagon za nadaljnje delo.

*Prostovoljstvo
sem mi zdi
pomembno,
saj imam
možnost,
da lahko
naredimo
nekaj dobrega,
ne da bi za to
pričakovala
kaj v zameno.*

sem z dvema drugima animatorkama začela pomagati našemu duhovniku pri verouku. Pomagam mu pri lekcijah, pripravljamo razne animacije ali krajše igre ...

Imamo oratorij, ki pri nas poteka dva tedna. Zadolžena sem za vodenje svoje kateheze in delavnice. Odgovorna sem še za določen del letnega dela, ki je vsako leto drugačen.

Kaj ti je pri tvojem poslanstvu v SMC-ju posebej všeč? Zakaj se rada vračaš tja?

Všeč mi je zaupanje, ki ga pri svojem delu pridobim, in občutek, da sem zaželeni in sprejeti. V SMC-ju se je oblikovala skupina, v kateri se dobro razumemo in sodelujemo.

Rada se vračam, saj vem, da bom aktivno preživela prosti čas in se družila s soanimatorji.

■ **Končaj stavek: Mladi smo ...**
... nov zagon in upanje.

Marija Pomočnica

12. maja so praznovali v Celju. Sveto mašo je daroval murskosoboški škof msgr. dr. Peter Štumpf. Sledila je svečana procesija z milostnim kipom Marije Pomočnice.

18. in 19. maja so praznovali v Veržeu. Večerno sveto mašo v Marijanišču je daroval Andrej Baša, procesijo z milostnim kipom in osrednjo slovesnost pa upokojeni nadškof msgr. Marjan Turnšek.

24. maja so člani ZMP Murska Sobota med večerno sveto mašo obnovili svoje obljube Mariji Pomočnici. Sveto mašo je vodil stolni župnik Goran Kuhar ob somaševanju kaplana Aljaža Baše.

25. in 26. maja je potekalo praznovanje na Rakovniku. Večerno bogoslužje je vodil Peter Kokotec, sledil je slavlilni večer. Nedeljsko procesijo in sveto mašo pa je vodil nadškof msgr. Stanislav Zore.

MARIJINO DUHOVNO MATERINSTVO

s. IVICA OBLAK, HMP

Ko je Jezus izročil Marijo pod križem Janezu za njegovo mater in Janeza Mariji, je tudi nas vse vključil v zgodovino odrešenja, v zgodovino posinovljenja, da bomo bolj konkretno čutili blagodejne učinke Marijinega materinstva.

Zato bi morala danes naša Družba in vsa salezijanska družina znova poglobiti resničnost Marijinega duhovnega materinstva in znova podoživljati držo in sklep učenca Janeza, ki je vzel Marijo k sebi. Medsebojno bi si morali ponavljati kot program naše prenove evangelistovo izjavo: »Vzemimo Božjo mater v svoj dom!« Na ta način se bomo čutili še bolj Marijini sinovi in hčere, po Mariji pa tudi Jezusovi »ljubljeni učenci«. Tako lahko poglobimo in oživimo tudi svoje krstno sinovstvo, kjer smo postali božji otroci ...

Ker je bil Sveti Duh z Marijo že od prvega trenutka njenega spočetja, je Devica Brezmadežna v svoji notranjosti vseskozi okušala njegovo navzočnost. V Jezusovi šoli je spoznavala njegovo vlogo in jo v svojem življenju nenehno obnavljala ter krepila z zavedanjem njegovega delovanja. Skupaj z učenci je kot »kraljica apostolov« molila in klicala za dar Svetega Duha. Po moči Duha je potem živela tudi binkošti z apostoli, nje no materinstvo pa se je že razširjalo na vso Cerkev. Z Duhom in v Duhu nas sedaj vodi h Kristusu in s Kristusom in po Kristusu nas vodi k Očetu.

Marija je za Kristusom najvišji izraz tega, kar Sveti Duh dela v zgodovini odrešenja: ona je mojstrsko delo Svetega Duha. Od 2. vatikanskega koncila se je v Cerkvi izrazilo poglobljaj odnos »Sveti Duh-Marija«. Lahko je opaziti, da je vse Marijino življenje »zaznamovano« po Sv. Duhu, tako da jo imajo za njegovo »ikono« – podobo ali, kot pravi do-

gmatična konstitucija o Cerkvi, »svetišče Svetega Duha«, oziroma osrednji skrivnostni in pridržani del templja; zato je nositeljica Svetega Duha za vse. To izražajo tudi naslovi, ki jih Mariji priznava koncil: priprošnjica, pomočnica, besednica in srednica. Naslovi, ki razglasajo v njej zanimivo in posebno soglasje z oživljajočim delom »drugega Tolažnika«. Marija je mojstrsko delo, podoba in nositeljica Svetega Duha, ker je v polnosti od Svetega Duha oblikovana in narejena kot nova stvar. Vsa ta veličina in lepota v njej je delo Svetega Duha.

Drugi vidik Marijine duhovnosti pa se kaže v poveljani Božji Materi. Marija Vnebovzeta, z dušo in telesom, je kot taka podoba in začetek Cerkve, ki bo v prihodnjem veku dovršena. Tako sveti potujočemu božjemu ljudstvu kot znamenje trdnega upanja in tolažbe, dokler ne pride Gospodov dan (prim. 2 Pt 3,10). Skupaj s Kristusom zaobjema vso zgodovino krščanstva. Ona, ki je s svojimi molitvami podpirala prve začetke Cerkve, tudi zdaj, ko je v nebesih povišana nad vse svetnike in angele, posreduje pri svojem Sinu za vse božje ljudstvo. Kot »Pomočnica Cerkve« razliva v polnosti svoje sadove vse do odrešenjske velikonočne zmage.

Vse dobrote, ki smo jih prejeli od Gospoda, smo prejeli po Mariji. Skoraj se ne moremo približati Jezusu, če ne po posredovanju Marije.

— don Bosko

Skozi vso zgodovino Marija poraja Kristusa v srcu vsakega kristjana, dokler ne bo njen DA postal znamenje in izraz Božje ljubezni, dokler ne bo postal vesoljni zakrament odrešenja. ■

VZGOJA PREKO ŠPORTA

SANDRA RUŽIČIĆ
SKALA – MLADINSKA ULIČNA VZGOJA

Šport je zelo pomembna dejavnost pri delu z mladimi. Čeprav se na prvi pogled marsikdo vpraša, kako lahko preko športa vzgajaš mlade, to na Skali počnemo že vsa leta delovanja. Prav tako se z določenim namenom predmet v šoli imenuje športna vzgoja in ne samo šport.

Na Skali imamo veliko športa ter rekreacije. In kakšna je sploh razlika med športom in rekreacijo?

- Šport je dejavnost, ki vključuje fizične napore in spretnosti, v kateri posameznik ali skupina tekmuje z drugo, ob tem pa formalno obstajajo pravila, ki jih mora posameznik/skupina upoštevati.
- Rekreacija je dejavnost, ki se izvaja z namenom sprostitve in dobrega počutja v prostem času.
- Če predstavimo razliko na primeru plavanja, lahko zapišemo: šport je tekmovalno plavanje pred množico ljudi; rekreacija je plavanje v morju, bazenu ... samo zase.

Največ športnih dejavnosti na Skali izvajamo seveda na ulici, ko je trikrat na teden prisoten Minibus veselja. Z različnimi dejavnostmi, ki jih pripravimo, vzporedno poteka tudi igranje nogometa. Program pa vsakič končamo z zaključno igro. Ker je nogomet pri nas najbolj razširjen šport, imamo enkrat na teden treninge za dve različni starostni kategoriji. Občasno jih izvajamo tudi na drugih programih in izrednih dejavnostih, ki jih imamo skozi celo leto.

ZAKAJ VZGAJAMO PREKO ŠPORTA?

Če pogledamo tri bistvene razlike med športnimi aktivnostmi, ki jih izvajamo mi in klubi, bomo takoj vedeli, zakaj pri nas vzgajamo oz. izvajamo športno vzgojo.

1. Pri klubih gre za dominacijo najmočnejših igralcev, pri nas pa vsi igrajo. Tako na Skali sprejememo vsakega igralca, ki se želi

priključiti. Motorične sposobnosti, znanje in spretnosti nam niso pomembne.

2. Pri športu je igra kompleksna, pri nas pa je razvojno ustrezna in prilagojena vsakemu posamezniku. Ne moremo pričakovati od vsakega, da razume strategijo igre ali pravila enako, zato je potrebno, da se mu jih razloži na prilagojen način. Pred pričetkom posamezne športne dejavnosti je tako pomembno, da vodja posamezne ekipe pove nekaj spodbudnih besed in se skupaj z igralci dogovori, kakšno vlogo bo imel kdo ali na kakšen način bodo igrali (strategija). Ni nujno, da je vodja ekipe zaposleni ali animator, temveč je ta lahko tudi posamezen igralec, ki se mu takrat dodeli vlogo kapetana.

3. Pri vlogi igralca pri klubih je poudarek na uspešnosti, pri nas pa na udeležbi ter trudu, ki si ga vložil ne glede na to, kako uspešen si bil. Na koncu je seveda treba znati ekipo pohvaliti, ob tem pa predlagati morebitne spremembe, ki bi lahko koristile igri.

KAJ MLADI PRIDOBIJO IN SE NAUČIJO S POMOČJO ŠPORTNIH DEJAVNOSTI:

- Z vključevanjem vsakega se mladi počutijo dobrodošle in sprejete.
- Z raznolikostjo igralcev se tisti bolj spretni naučijo sprejemanja in spoštovanja drugih, manj spretnih igralcev, ter jim ponudijo možnost aktivnega sodelovanja. Prav tako se naučijo spoštovati animatorja (trenerja), sodnika in člane nasprotne ekipe.
- Sodelovanje v timu.

- Pripravljanje in izvedba strategije.
- Pridobitev kompetenc, npr. razvoj tehnike in motorike.
- Igranje po pravilih »fair playa«, upoštevanje pravil.
- Odgovornost. Sprejemanje odgovornosti za kršenje pravil in glede prijavnic. Prijavnice uporabljamo za vse izhode, torej za vsako tekmo, ki jo igramo v salezijanski športni ligi. V primeru, da mladostnik ne prinese prijavnice do določenega datuma, na tekmo ne gre.
- Reševanje medsebojnih sporov na miren način s pomočjo pogovora.
- Porast samozavesti.
- Podajanje mnenja na ovrednotenju ob koncu programa.
- Podajanje pohval in sprejemanje kritik.
- Red in disciplina.
- Širjenje socialne mreže.
- Skrb za druge.
- Krotenje jeze in sprejemanje poraza.

KDO LAHKO VODI ŠPORTNE DEJAVNOSTI?

Pri izvajanju je zelo pomembno, da za izvedbo športnih dejavnosti (ne glede na to, za kateri šport gre) stoji prava oseba. Čeprav je zaželeno, da gre za športnika, pa to ni nuj-

no. Športne dejavnosti lahko izvaja vsak, ki:

- se bo naučil osnovnih pravil posameznega športa (igre);
- zna mlade spodbujati med igro;
- zna reševati konflikte med mladimi;
- je dosleden in pravičen;
- je mladim prijatelj in jih razume;
- se zna prilagajati posameznih situacijam;
- v srcu čuti, da je delo z mladimi pravo zanj.

Lastnosti izvajalca bi lahko še naštevali, a kot vidite, so oz. bi morale biti to lastnosti vsakega, ki dela z mladimi, tudi če ne izvaja športnih dejavnosti. Dobrodošlo je, da se izvajalec športne dejavnosti vključuje, a dovolj je tudi, če je zraven in ne igra (asistenca). Zato sem prepričana, da vsi, ki delajo z mladimi in povedo, da niso za šport oz. tega ne bodo izvajali, pravzaprav niso za delo z mladimi oz. je to zelo slab izgovor, da nečesa ne bi počeli.

Skozi vsa leta delovanja Skale smo se torej prepričali, da je šport odličen način za vzgojo mladih in da je preko njega mlade lažje vključiti v program. Torej, dokler bomo izvajali športne dejavnosti, nas ne bo skrbelo za število mladih, vzdušje med njimi, odnose, povezanost, spoštovanje. Je pa za to potrebno večkrat dobro zavihati rokave!

KAJ POMENI BITI POGUMEN?

KLEMEN BALAŽIČ, SDB
DELEGAT ZA SALEZIJSKO POKLICNO PASTORALO

Večkrat razmišljam o tem, kaj manjka kristjanom, ki živimo na Zahodu. Mislim, da nam primanjkuje poguma! Osvoboditi se moramo strahu! V Cerkvi je pogosto preveč strahu. Tu mislim na občestvo, skupnost laikov in klerikov. Ljudi vseh generacij. Med nami pa je na žalost preveč strahu.

VCerkvi je pogosto preveč strahu pred sodobnostjo. Pogosto nas je strah sodobne človeške izkušnje, ki je mnogokrat zares zapletena in ne lahka, a se nam je ni potrebno bati. Jezusu nič človeškega ni bilo tuje. Strah nas je pred tem, da jasno izrečemo, kar resnično verujemo. Strah nas je narediti kakšno napako in tudi pred tem, da ne bomo deležni pohvale. Mnogokrat si ne upamo stopiti iz struktur, navad in varnosti. Stvari hitro kritiziramo, nimamo pa poguma, da bi tiste, ki jih je potrebno spremeniti, tudi spremenili!

Ta strah pa briše iz našega življenja veliko nočno veselje. Ne moremo biti priče Vstalega, če ni v nas nerazložljivega poguma! Kristus je pogosto dejal svojim učencem: »Ne bojte se!« Ta vzklik pride do izraza predvsem po vstajenju, ko so bili učenci resnično prestrašeni.

Kršćanstvo je zraslo na pogumu mučencev. Ves čas do današnjega dne je zorelo na pogumu kristjanov, ki so vzeli vero v Vstalega zares.

Kaj sploh pomeni biti pogumen? Ali še bolje, kaj pomeni biti pogumen kristjan, Jezusov učenec? Ali to pomeni biti superman ali po-

poln človek, ki se ničesar ne boji? Mislim, da ne! Kaj pa je značilno za krščanski pogum?

RANLJIVOST

Kot smo dejali, zmagoslavje Cerkve je Jezusovo vstajenje. Ta dogodek je izvir poguma za vsakega kristjana. Toda pred vstajenjem je križ, je Golgota in so rane. Pogumen človek je RANLJIV.

Pogum dejansko pomeni, da znamo utrpeti tudi poškodbe; kakor Jezus pri odrešenjskem trpljenju.

Pogum zahteva, da znamo izgubiti nekaj dobrega v prid boljšega; ko je sveti Janez Bosko kot mlad duhovnik iskal svoje delo in poslanstvo, so mu bile ponujene lepe službe, pri premožnih ljudeh, dobičkonosno delo. Lahko bi naredil lepo cerkveno kariero, vendar se je v prid boljšega odpovedal dobremu. Namesto varnosti je izbral tvegano pot in življenje, ki mu je prizadelo veliko ran in trpljenja. Bil je pogumen! Nekaj let kasneje zbolil in je bil pred tem, da umre ... Koliko nevšečnosti je doživel sveti Janez Bosko, ko se je boril; ne za svoje pravice, ampak pravice ubogih fantov. Koliko ran je zadobil od cerkvenih predstojnikov in politične oblasti, ki so hoteli zadušiti njegovo delo in o njem mnogokrat lažno govorili. Mislim, da je bila njegova ranljivost podobna Kristusovi. Tudi

Pogum je potreben za boj in ne nujno za zmago; za oznanjevanje in ne nujno za spreobračanje. PAPEŽ FRANČIŠEK

sveti Janez Bosko ni stopil s križa, ko je bilo najtežje. Zmožen je bil sprejeti nase bolečino in rane tistega časa, še posebej najbolj ubogih mladih.

Ob tem se spomnimo njegovih znamenitih sanj, ko hodi po cvetličniku. Bila je lepa pot, a ljudje, ki so ga opazovali, niso videli trnja. Ostro trnje je don Bosku paralo kožo. Ljudje pa so govorili: »Glejte, don Bosku je pot vedno posuta z vrtnicami! Vse mu uspeva.« Niso pa videli trnja, ki je zbadalo njegove ude. Mnogi, ki so krenili za njim, so se obrnili in mu niso sledili.

Charles Peguy, francoski pisec, je pripovedoval zgodbo o moškem, ki je umrl in šel v nebesa. Ko je srečal angela, ki je vpisoval priškele, ga je ta nagovoril: »Pokaži mi svoje rane.« Odvrnil je: »Rane? Saj jih nimam.« Angel je odvrnil: »Ali se ti nikoli ni zazdelo, da se je za določene stvari vredno boriti?«

Vsak človek se mora sam odločiti, ali, kako, koliko in kje se želi udeleževati v svojem življenju, pa tudi če za ceno ran in trpljenja.

VZTRAJNOST

Druga značilnost krščanskega poguma pa je vztrajnost oz. potrpežljivo čakanje. Kako potrpežljiv je bil Jezus s svojimi učenci! Učil jih je o Božjem kraljestvu, o ljubezni, zaupanju v Boga, ki ga je imenoval Oče, o novem življenju Božjih otrok ... Oni pa so se prepri-

rali, kdo je večji, kdo bo prvi in kdo drugi minister v Božjem kraljestvu. Jezus bi jih lahko velikokrat nagnal, lahko bi obupal nad njihovo šibko vero. Vendar je vztrajal, tudi po tem, ko so ga ob trpljenju in smrti izdali, ga zapustili. Biti pogumen pomeni imeti vztrajnost pri stvareh, ki ne gredo, ne takoj obupati.

Tudi naše matere so morale devet mesecev čakati in se kasneje vztrajno zbuhati ponoči. Koliko poguma morajo imeti učitelji, da vztrajajo in še vedno poučujejo kljub zdolgočasnosti dijakov in učencev.

Kako vztrajen pri svojem poslanstvu je moral biti sv. Janez Bosko, kolikokrat je moral potrpežljivo čakati, da so se stvari spremenile na bolje. S tem pa ne mislimo pasivnosti, ampak iti skozi vse ovire, ki jih nastavi življenje in jih dopusti Gospod. Že na začetku poslanstva je moral vztrajno iskati prostor za svoje fante, povsod so postali moteči in nadležni, dokler le ni prišel v Valdocco, kjer je po dolgotrajnem iskanju in mnogih sitnostih našel primeren prostor za oratorij, da je lahko ponudil varen dom fantom, ki so bili kakor ptički brez gnezda.

Koliko poti je moral narediti, da so mu po dolgih letih vztrajnega prosjačenja in postavljanja vseh vrst ovir potrdili salezijansko družbo ...

NEKAJ MISLI JE VZETIH IZ KNJIGE ZAKAJ SPLOH BITI KRISTJAN?
AVTORJA TIMOTHYJA RADCLIFFA, DRUŽINA 2012.

Salezijanski molitveni namen

AVGUST

Za vse ljudi, ki se v poletnih mesecih odpravljajo na počitnice in dopuste, da bi bili v teh dneh še bolj pozorni na bližnje in bi se v resničnem veselju odprli delovanju Svetega Duha.

SEPTEMBER

Za osnovnošolce in dijake, da bi v šolanju znali videti priložnost za osebno rast. Za učitelje in vzgojitelje, da bi v mladih znali prebuditi vedoželjnost in veselje do učenja.

OKTOBER

Za člane salezijanske družine, da bi se po zgledu božjega služabnika Andreja Majcna prizadevali za nove duhovne poklice in lastno posvečenje.

Srečanje na Poljskem ■ V Konstancinu je od 26. do 30. 5. 2019 potekalo srečanje inšpektorialnih svetov Vzhodne Evrope z vrhovno materjo in svetovalkami. Skupno vsem državam, ki smo se udeležile srečanja (Albanija, Belorusija, Češka, Gruzija, Hrvaška, Madžarska, Poljska, Rusija, Slovaška, Slovenija in Ukrajina), je, da smo živeli v komunizmu.

Spoznale smo zgodovine vsake inšpektorije ter s pomočjo dveh predavateljev, prof. Lodovice Zanet in g. Michaela Vojtasa, bolj razumele, kako je komunizem »poškodoval« besede, ki jih mi uporabljamo, ko govorimo o lepoti biti skupaj, kakšen vpliv ima komunizem še danes in kako smo v tem času in prostoru poklicane, da živimo salezijansko karizmo.

Usposabljanje animatorjev v Radljah ■ Danes je bil prav poseben dan! S. Marta Zdravec in ga. Sonja Topler sta za animatorje župnij iz Radelj, Vuhreda, Vuzenice in Mute organizirali animatorско usposabljanje, ki sta ga vodila Tilen in Natalija iz Ljubljane, gostili pa smo ga v Radljah. Tudi animatorji se vedno znova učimo novih stvari in želimo postati boljši, da bi naredili oratorije za otroke še bolj zanimive in poučne, zato smo zelo veseli in hvaležni za to izkušnjo, kjer smo se naučili veliko novega o oratoriju, dobili veliko novih idej in se med seboj še bolj povezali kot skupina, prav tako pa smo spoznali nove soanimatorje iz sosednjih župnij. *Katja*

Okrogla miza o pastoralni športa ■ V sredo, 10. aprila, je ŠportKAT – Salezijanska animacija športa z Založbo Družina organizirala okroglo mizo z naslovom »Krščanski pogled na šport«. Predstavljeni so bili cerkveni dokument o krščanskem pogledu na šport Dati vse od sebe, knjiga o pastoralni športa Več kot igrišče ter priročnik s predlogi srečanj za športne skupine Usposobljeni za srečo. Sodelovali so nadškof msgr. Alojzij Cvikl, pri SŠK odgovoren za mlade, pastoralni teolog dr. Andrej Šegula, vodja Salezijanske animacije športa Boštjan Jamnik SDB ter Natali Hari, mlada športnica in nekdanja prostovoljka v ŠportKAT ligi. V pogovoru so se vsi gostje strinjali, da je šport velika priložnost za vzgojo mladih ter da imamo v našem prostoru še veliko prostora za napredek. Za to pa bo potrebno več pobud, sodelovanja, energije in sredstev – s krajevnimi ravni navzgor kot z ravni Slovenske škofovske konference navzdol. *R. U.*

Zaključek 11. sezone večerov SKG ■ Pisano je: »Zmeraj se veselite, neprenehoma molite, v imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa se nenehoma zahvaljujte Bogu Očetu za vse.« S temi besedami lahko zaključimo letošnjo sezono, ki je bila obarvana v različne odtenke sodobne krščanske glasbe. Na zadnjih dveh večerih sta bili z nami skupina Odsev, ki nas je v postnem času popeljala skozi križev pot, in skupina Veselje, ki je na večeru že slavila z alelujo. Kaj se nam obeta prihodnje leto? Pustimo se presenetiti, zagotovo bo spet bogato z odlično sodobno krščansko glasbo. *B. M.*

Postne duhovne vaje ■ »Vstop napuhu prepovedan« je bil naslov letošnjih PDV, ki so tradicionalno potekale na Bledu in dva termina na Pohorju. Več kot 100 mladih je razmišljalo o ponižnosti, ki je temelj zaupanja v Gospoda. Izzivalna tema, saj o napuhu, njegovih različnih »obrazih« ter ponižnosti le redko razmišljamo. Animatorji in mladi se niso bali izziva ter so se spopadli s temo, svojimi dvomi in skupaj iskali odgovore. Pri tem so jim pomagali tudi gostje, ki so s pričevanji pustili močan pečat na mladih. Velik poudarek je bil na spokornem bogoslužju, križevem potu, sveti spovedi in seveda sveti maši, saj je šlo nenazadnje tudi za dobro pripravo na praznike. Želimo, da bi z Božjo milostjo vsak dan odkrivali prave oblike ponižnosti, ki so odraz naše notranje drže in zaupanja Bogu. *B. M.*

Zaključek ŠportKAT lige 2018/19 ■ Na prvo nedeljo v aprilu smo tradicionalno sklenili ŠportKAT ligo z zaključnimi tekmami, piknikom in podelitvijo nagrad. Nogometaši dveh starostnih kategorij so se že dopoldne pomerili v četrtfinalnih tekmah in takoj za tem še v polfinalnih. Sledila je sv. maša, ki jo je daroval inšpektor Marko Košnik. Za tem so sledile odločilne tekme za mesta, fantom v nogometu pa so se pridružila še dekleta v odbojki. Pester in napet tekmovalni dan je spremljalo sproščeno druženje mladih in piknik, za katerega so poskrbeli salezijanci. *R. U.*

Pobarvajmo ulice ■ V São Paulu (Brazilija) so 10. junija končali grafitno sliko na ulici Bom Retiro, ki je del projekta Pobarvajmo ulice umetnika Marca Valadaresa in njegove ekipe v salezijanski ustanovi Istituto Dom Bosco – Bom Retiro. Ulica je tako postala prostor urbane umetnosti, ki ne daje le lepšega videza in varnosti, temveč je turistični kraj za fotografije in selfije. Med slikami je tudi don Bosko s svojim psom Sivcem, ki so ga z umetnikovo pomočjo narisali otroci. *ANS*

ZAo na izletu v Klepčevi Osilnici ■ Aktivni člani Zdrženja animatorjev Oratorija smo se v začetku junija odpravili na tradicionalni izlet, ki pa hkrati ni bil nič kaj tradicionalen. V duhu letošnjega oratorijskega junaka Petra Klepca smo namreč preizkušali svoje moči in spretnosti v njegovi domači Osilnici. Prvi je bil na vrsti preizkus moči in ekipnega duha. V ta namen smo se z rafti spustili po reki Kolpi. In jo tudi premagali. Nato smo se preizkusili še v taktiki, merjenju in bojevanju. Ali drugače: igrali smo se vojake. Odšli smo namreč na paintball. Ne boste verjeli: zmagala je boljša ekipa. A tudi druga ni bila nič kaj razočarana, saj je bil dan poln prijateljskega druženja in zanimivih doživetij. T. M.

Na Cehu dogaja ■ Podjetniški kamp v Ljubljani je projekt, ki ga na mladinskem cehu izvajamo od januarja 2019. Gre za projekt investiranja v človeški in socialni kapital mladih, s katerim preko delavnic, ki si dnevno sledijo in sestavljajo kamp, krepimo družbene, inovacijske, podjetniške ter vodstvene kompetence mladih. Znotraj projekta Podjetniški kamp se mladi oblikujejo v odgovor-

ne posameznike, ustvarjalce novih idej, kreativnih rešitev, drznih produktov ter uspešnih podjetij in organizacij. Mlade želimo spodbuditi, da postanejo aktivni družbeni inovatorji pri reševanju problema brezposelnosti, s tem da jim pomagamo pri krepitvi kompetenc, ki jih za to potrebujejo. Vsebine, ki jih udeleženci spoznajo, so: growt hacking, vizualne komunikacije, conflicte management, design thinking. Zadnji dan se vedno zaključí z okroglo mizo, kjer so glavni govorci mladi podjetniki, od katerih udeleženci iz prve roke zvedo vse potrebne informacije o začetku podjetniške poti. V želji po čim večjem dosegu sodelujemo tudi z Zavodom za zaposlovanje Ljubljana in njihovim Kariernim središčem, kjer preko predstavitvenih delavnic predstavimo svoje delo in povabimo mlade k sodelovanju. Do sedaj smo na cehu izpeljali že tri tovrstne petdnevne kampe, sledili pa bodo še najmanj trije v jeseni. Poleg novega znanja in uporabnih veščin, novih poznanstev in spoznaj udeleženci po zaključenem kampu prejmejo potrdilo o opravljenem izobraževanju. A.Z.P.

SMC Rakovnik prejemnik Nagrade glavnega mesta Ljubljane ■ Na pobudo poslancev NSi je ljubljanski mestni svet izbral Salezijanski mladinski center Rakovnik za nagrado glavnega mesta Ljubljane. V četrtek, 9. maja, smo tako bili gostje in ponosni prejemniki nagrade. Prepoznali so nas kot organizacijo, ki ne opravlja pridobitne dejavnosti, ima pomembne dosežke življenjskega dela na več področjih, prispeva k razvoju, ugledu, dobrobiti ter k prepoznavnosti mesta doma in v tujini. V utemeljitvi je bilo poudarjeno naše delo s prostovoljci ter raznovrstna ponudba dejavnosti, ki pritegne veliko število otrok in mladih. Nagrado je podelil župan Zoran Janković.

Mini oratorij v Sevnici ■ Na zadnjem mini oratoriju v šolskem letu 2018/2019 smo obiskali sevnico veterinarsko postajo. Naučili smo se, da je treba za hišne ljubljence odgovorno skrbeti. Poskrbeti moramo za pravilno prehrano, redne preventivne preglede, cepljenja in redno nego. Svojo hrtico Hero nam je predstavil tudi animator Luka, ki nam je povedal, kako skrbi zanjo. Izvedeli smo, da hrti potrebujejo vsak dan zelo veliko gibanja. Posebej se zahvaljujemo gospodu Petru Mlakarju, direktorju Veterinarske postaje Sevnica, ki si je z veseljem vzel čas za nas in nam predstavil svoje delo in razkazal postajo ter zavetišče za živali.

ZMP tudi v Cerknici ■ V salezijanski družini je ena izmed mnogih vej tudi Združenje Marije Pomocnice. Ustanovil ga je sv. Janez Bosko pred 150 leti, zdaj pa je po svetu že preko 800 skupin tega združenja. Člani se 24. dan v mesecu zbirajo pri maši in družabnem srečanju. V petek, 24. maja, je v Cerknici sveto mašo daroval g. Marko Košnik, salezijanski inšpektor. Predstavil je delovanje združenja in obenem potrdil ustanovitev združenja v Cerknici, kamor se je vpisalo že 33 članov. Kandidati so bili sprejeti v ZMP med sveto mašo, s čimer so Bogu in Mariji v svojem srcu obljubili, da jima bodo dali v življenju pomembno mesto; da prosijo za potrebe skupnosti in posameznikov.

Z VAMI ZMOREMO MNOGO

NASLOV Ustanova Sklad Janeza Boska
Rakovniška ulica 6
1000 Ljubljana, Slovenija

RAČUN SI56 0205 8026 2282 413 (NLB)

DAVČNA ŠT. 64710521

SPLET www.donbosko.si

INFORMACIJE Janez Krnc, predsednik uprave
041 357640, janez.krnc@sdb.si

Ustanova **SKLAD JANEZA BOSKA**

Pri izvedbi vzgojnih, izobraževalnih, pastoralnih in drugih programov in projektov za mlade po načelih preventivne vzgoje sv. Janeza Boska lahko pomagata na več načinov.

NAKAŽETE POLJUBEN ZNESEK

na račun
Ustanove
Sklad Janeza
Boska.

NAMENITE DOHODNINSKO DONACIJO

Delno izpolnjen
obrazec najdete
na spletni strani.

PODARITE NE/PREMIČNINE oz. jih zapustite v oporoki.

Oporoka naj bo lastnoročno
napisana in podpisana v dveh
izvodih; če je natipkana, morata
biti podpisani še dve priči; en izvod
lahko pošljete na naslov ustanove.

Samo dobra dela so bogastvo,
ki nam pripravlja prostor gori v nebesih.

Sanctus Dominus

Srečanje salezijanskih založb ■ Predstavniki evropskih salezijanskih založniških hiš so se zbrali na svojem srečanju, ki poteka na vsaki dve leti. Letošnje je potekalo v Münchnu od 2. do 5. maja. Slovensko salezijansko založbo Salve je zastopala ga. Brigita Jereb. Izmenjava znanj z mladimi in za mlade. To je tisto, kar skušajo doseči salezijanske založbe, pojasnjuje Filiberto González Plasencia, vrhovni delegat za družbeno obveščanje. »Zato je pomembno, da se srečujemo in spremljamo nove dosežke na področju kulture, duhovnosti in tehnologije v don Boskovem duhu.«

Akademija v čast Mariji Pomočnici ■ Dijaki in dijakinje dijaškega doma Janeza Boska Rakovnik so v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku na predzadnji večer devetdnevnice k Mariji Pomočnici pripravili kratko proslavo. Pod vodstvom vzgojiteljev Gregorja, Nejca in Mateje so Mariji in šmarničarjem zaigrali nekaj pesmi, prebirali izbrane misli Janeza Boska in v zaigranem prizoru prikazali, kako priprošnja k Mariji Pomočnici obvaruje mlade pred hudobcem, če se ji priporočajo in jo častijo. Sebi in obiskovalcem so v srce vtisnili enostaven vzklík »Marija pomoč kristjanov, prosi za nas.« G. M.

Pod prleško brajdo ■ V okviru sodelovanja v programu Interreg V-A SI-HU 2014-2020, v sklopu projekta Ethos Land, Zavod Marianum Veržej razširja prenočitvene zmožnosti z vzpostavitvijo novega glampinga »Pod prleško brajdo«. V toplih spomladanskih dneh so stekla dela urejanja okolice, nato pa so prispele mobilne hiške, narejene po izvirnem načrtu in z uporabo pretežno naravnih materialov. S tem bo Zavod Marianum Veržej še večjemu številu obiskovalcev svojih pestrih programov in gostom omogočil, da bodo v tem delu Slovenije preživljali duhovno, kulturno in strokovno bogate dni.

Umetnost učenja ■ Ob 10. obletnici Minibusa Velselja, v sklopu cirkuškega festivala Klovnbuť in ob odprtju šole mladinskega cirkusa Fuskabo je 21. in 22. junija na Skali potekalo izobraževanje za strokovne delavce na temo Umetnost učenja. Temi Delo z otroki in mladimi skozi cirkuško umetnost ter Neučenje – razlogi, da se otroci in mladi ne učijo, je vodil belgijski mladinski delavec Steven Desanghere. Cirkuška metoda nam ne pove, kako bi bilo treba to narediti, ampak kako to zagotovo lahko naredimo. Tudi brez uporabe cirkuških veščin mnogi uporabljajo edinstveno »cirkuško pedagogiko«, ki je lahko velik vir navdiha za druge oblike mladinskega dela in izobraževanja.

Jezus explosion 3 ■ V Don Boskovem centru Maribor je 15. junija potekal že 3. dan slavljenja, molitve in srečanja z Jezusom. Organizatorji so tokrat povabili znanega salezijanskega pričevalca s Hrvaške, duhovnika Damira Stojića. Program so oblikovale slavlilne in glasbene skupine Davidias s Hrvaške, Veselje in Slavljenje za družine. Celodnevno dogajanje povzema kratek zapis: »Bilo je lepo, bilo je milostno ... zate, zame in zanj. Vse je mogoče tistemu, ki veruje!«

Svetovno srečanje urednikov Salezijanskega vestnika ■ Od 26. do 29. maja se je v Rimu zbralo 50 urednikov Salezijanskega vestnika z vseh celin. Dr. Nataša Govekar iz vatikanskega urada za komunikacije je predstavila pomembnost oznanjevanja evangelija skozi podobe. Vrhovni predstojnik Ángel Fernández Artime je urednikom položil na srce, da je Salezijanski vestnik pristno nadaljevanje širjenja don Boskove karizme in uresničevanje njegovih sanj o močni in široki komunikaciji. Uredniki so se pri splošni avdienci srečali tudi s papežem Frančiškom.

Srečanje salezijancev sodelavcev ■ 18. maja so se salezijanci sodelavci zbrali na letnem srečanju v Sodražici. Po ogledu župnijskih prostorov in cerkve sv. Marije Magdalene so se odpeljali v bližnje kraje mistikinje Magdalene Gornik, kjer so obhajali sveto mašo. Pot so nadaljevali proti Podklancu, kjer so si ogledali vaško kapelico, zadnja postaja pa so bile Bloke, kjer so se telesno okrepili. Z njimi je bil tudi koordinator pokrajine Severna in vzhodna Evropa, Slovak Stanislav Veselsky.

Inšpektorialni dan in dan jubilarov ■ Pred praznikom sv. Cirila in Metoda, zavetnika slovenske salezijanske inšpektorije, se salezijanci vsako leto zberejo na inšpektorialnem dnevu z namenom, da se spomnijo in počastijo jubilarne, ki obhajajo življenjske jubileje in obletnice redovništva ali duhovništva. Tudi letos se je okoli 50 sobratov z vseh

koncev Slovenije zbralo na Rakovniku, med njimi številna skupina jubilarov. Najprej so sodelovali pri molitvi za duhovne poklice, sledila je predstavitve dogajanja na inšpektorialnem zboru, nato pa so se zbrali pri sveti maši, ki jo je daroval inšpektor Marko Košnik, izbrane misli pa je navzočim podal Lojze Zupan, župnik na Rudniku.

Od 31. marca do 4. aprila je v Veržeu potekal 25. inšpektorialni zbor salezijanske inšpektorije sv. Cirila in Metoda.

Nedeljski večer je bil namenjen konstituiranju zbora, ki so ga zborovalci zaključili z adoracijo in priprošnjo Svetemu Duhu za vodstvo pri razločevanju poti salezijanskega poslanstva.

Naslednji dan so prisluhnili obširnemu poročilu o stanju inšpektorije, ki ga je podal inšpektor Marko Košnik. Popoldne so se zboru priključili predstavniki mladih, ki so predstavili svoje poglede in mnenje o salezijancih in salezijanskem delu na zelo neposreden način, kar je bilo zelo koristno za salezijance same pri ocenjevanju svojega pričevanja in poslanstva. Zvečer je dr. Andrej Naterer s Filozofske fakultete Univerze v Mariboru odstrl laiški pogled na stanje mladih danes.

Tretji dan so zborovalci posvetili razpravi o salezijancih samih. Predavatelj dr. Tomaž Erzar je predstavil moško in žensko plat odraščanja ter mogoče deviacije, ki lahko pripeljejo do težav v urejenem življenju in nasilja. Salezijancem je priporočil: »Bodite očetje, kar pomeni, da skrbite eden za drugega, ste si naklonjeni, imate jasen cilj in vizijo, skrbite za čistost srca in znate poskrbeti tudi zase.« Četrty dan so na zboru sodelovali predstavniki zaposlenih, sotrudnikov in prostovoljnih sodelavcev, ki so predstavili svoje izkušnje sodelovanja s salezijanci tako v pozitivnih kot negativnih vidikih.

V večernem času so zborovalci opravili tudi volitve delegata in njegovega namestnika za 28. vrhovni zbor salezijanske družbe, ki bo potekal prihodnje leto v Turinu. Za delegata je bil izvoljen dr. Bogdan Kolar, za namestnika pa Klemen Balažič.

Zadnji dan so oblikovali in sprejeli smernice s cilji za prihodnje triletno obdobje ter tako začrtali pot in nekaj poudarkov poslanstva. Voditelj zbora, inšpektorjev vikar Peter Končan, je s tem odlično in suvereno pripeljal zaupano mu delo do konca, sobratje salezijanci pa bodo s svojim življenjem in delom izkazali, ali so zbor in njegove usmeritve vzeli resno.

25. inšpektorialni zbor se je zaključil s sveto mašo, ki jo je daroval murskosoboški škof dr. Peter Štumpf.

Kakšni salezijanci

Hvala za vabilo in poslušanje. Bilo mi je všeč; zanimivo je bilo videti, kako se sprejemajo odločitve, ki se tičejo tudi nas mladih.

ANŽE

Pomembno je, da vas mladi lahko tudi nekako usmerjamo. Iz prve roke ste izvedeli, kaj pričakujemo. Zastavljeno nakazuje pravo pot.

NIK

Sedaj spoznavam, da delujete po celi Sloveniji. Tudi če boste naredili najboljše programe, a če ne boste tega znali povedati svetu, vas ne bodo našli. Poskušajte biti odprti in se promovirati tudi med drugimi.

MIHA

i za mlade danes?

Nekaj
»iztrganih«
misli mladih
in sodelavcev
o salezijancih

Dobro je, da smo imeli mladi možnost povedati svoje mnenje. Če boste uresničiti to, kar sedaj načrtujete, bo prišlo do spremembe.

ANA

Počutil sem se slišane. Videl sem »celotno« inšpektorijo, razširil sem si obzorje. Delate dobro in prav, kar je vredno pohvale.

JAN

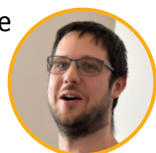
Na koncu je prevladalo predvsem to, da smo začutili don Boskovo karizmo. Če smo salezijanska župnija, moramo ohraniti salezijanskega duha. Prav v tem vidimo navzočnost salezijancev, da usmerjajo sodelavce, župnijo.

DRAGICA KNEZ

katehistinja prostovoljka
v Don Boskovem centru Maribor

Govoriti o salezijancih kot celoti je težko; težko je najti tudi skupni imenovalac, ker je vsakdo izmed vas drugačen. Zbolel me je stavek: vsak je zamenljiv. To je sicer res, a mama Marjeta bi to izpeljala na drugačen način. Ni na nas, laikih, kako to, kar je nekoč delovalo, prenesti v današnji čas.

DOMEN STRMŠNIK

vodja ljubiteljskega programa
v Glasbeni šoli Rakovnik

Ne smemo zaspati ob misli, da so že bili storjeni pomembni koraki. Salezijanci ste tisti, h katerim se obračamo za duhovno podporo. Včasih imamo vtis, da za mnenje vprašate zaradi lepšega, saj imate odgovor in odločitev vnaprej pripravljena.

MATEJA FERENČAK

vzgojiteljica v Domu Janeza Boska
in salezijanka sotrudnica

Bila sem slišana. Veliko mi je pomenilo, da sem lahko poslušala. Velikokrat nimam take podobe o salezijancih, ki razmišljajo, resno načrtujejo ... Laiki smo bili vključeni, ampak želim, da bi se tudi vi slišali, da bi vas skupnost povezovala, prizemljevala.

ŠPELA POTOČNIK

svetovalna delavka v Zavodu
sv. Frančiška Saleškega Želimlje

Sem vesela in počaščena, da sem v vaši sredi kot predstavnica mladih. Rada bi vam povedala, da vas imamo radi, ste dobri; v razmisleku o poslanstvu za mlade izhajajte iz prvotne želje, zakaj ste postali salezijanci, torej, da bi pomagali mladim, da bi ustrezali njihovim željam, potrebam. Če bo to iz srca, bo iskreno in dobro.

LUCIJA

Igrišče združuje!

14

držav &
ekipa
azilantov

6

dni

104

ekipe

245

spremljevalcev

417

odigranih
tekem

5332
shranjenih
fotografij

970
tekmovalcev

3600
litrov
razdeljene
vode

173
prostovoljcev

DRAGI PROSTOVOLJCI PGSi 2019

Hvala

- ✦ za sodelovanje pri igrah
- ✦ za darovanje svojega časa
- ✦ za odpoved počitnicam
- ✦ za koriščenje dopusta
- ✦ za veselje in optimizem, tudi ko je zunaj lilo in ni šlo vse po načrtih
- ✦ za prilagodljivost
- ✦ za ponujene roke pri pospravljanju
- ✦ za nasmeh in občutek domačnosti, ki ste ga izkazali mladim od drugod
- ✦ za dobro vzdušje

»NE VZNEMIRJAJTE SE«

s. FRANČIŠKA RUSTJA, hči Marije Pomočnice

S. MILENA DERLINK, HMP
POVZETO PO FACCIAMO MEMORIA
FOTO ARHIV HMP

S. Frančiška je bila ena izmed prvih slovenskih deklet, ki so odpotovale v Italijo z namenom, da postanejo hčere Marije Pomočnice. Bila pa je tudi prva slovenska HMP, ki je zapustila ta svet in jo je Bog poklical k sebi. Padla je v zemljo kot zrno, da bi obrodila stoteren sad.

Iz Ljubljane je odpotovala 10. januarja 1922 s še tremi dekleti. Imela je 22 let in dobro človeško-krščansko vzgojo, prejeta v svoji družini in župniji, kjer je bila zelo dejavna. Ob pomoči duhovnega voditelja je bila pripravljena na tako velik in težak korak.

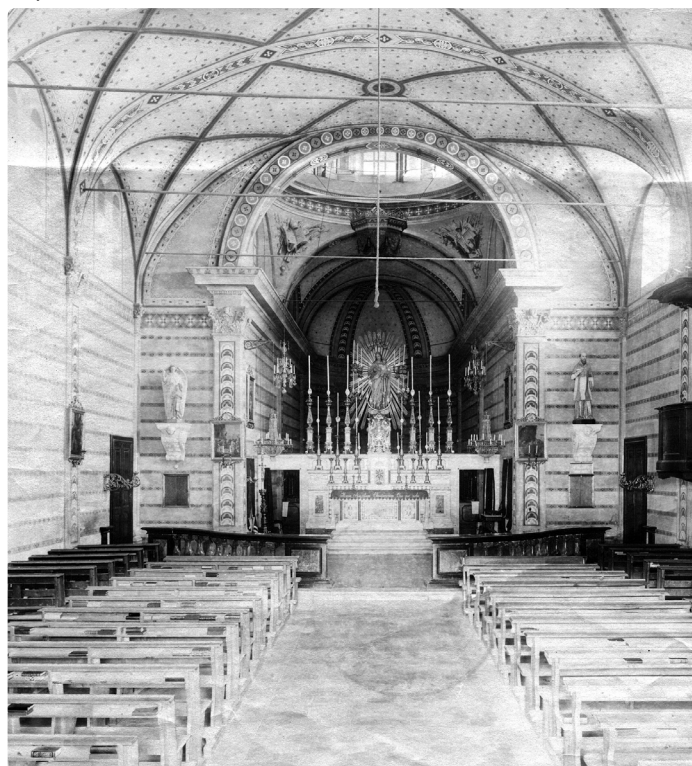
Že nekaj dni po prihodu je postala postulantinja. Bila je prepričana, da jo Gospod kliče v redovno življenje. Toda prav tja? Težko se je navajala na novo okolje predvsem zaradi jezika, ki ga ni znala. Njena vzgojiteljica, ki je videla njeno stisko, je bila zelo pozorna do nje. Zaznala je njeno potrebo po gibanju, zato jo je poslala k sestri pomagat obešat perilo. Spet drugič ji je s prijaznim nasmehom podarila eno svojih najlepših podob. Frančiška jo je bila tako vesela, da je podobico poljubila, se zahvalila z velikim nasmehom in z več moči spet nadaljevala svojo pot. Kljub temu so še vedno ostali pomisleki, ali ne bi bilo bolje, da bi se vrnila v Slovenijo in tu vstopila v kakšno redovno družbo. Ko je o tem spregovorila s predstojnico, ji je ta zagotovila, da je Božja volja, da postane hčerka Marije Pomočnice. Verjela je

tem besedam in v njih našla svoj mir. Odločna, da premaga vse težave, je 5. avgusta istega leta – ob 50. obletnici družbe – vstopila v noviciat. Njena posebna značilnost je bila velikodušnost v žrtvi.

Po zaobljubah je bila poslana v materno hišo v Nizzo, odgovorna za pranje in likanje. Pri tem delu je imela veliko priložnosti, da je takoj priskočila na pomoč z velikodušno razpoložljivostjo in veseljem. Imela je močan značaj, vendar ga je obvladovala, da je postajala močna v krepostih. Vedno je bila pozorna na majhne potrebe sester. Nekaj let je skrbela za jedilnico. Tudi tu se je pokazala njena natančna in prehitvajoča ljubezen do sester. Do drugih je bila vedno velikodušna, do sebe zahtevna. Po naravi je bila močna, toda od sebe je zahtevala preveč. Tudi ko se je slabo počutila, je delala naprej s svojo natančnostjo, kot da ni nič.

Nekega večera jo je sestra bolničarka našla v predverju utrujeno in brez moči. Vprašala jo je, če je večerjala. Povedala ji je, da

Kapela v materni hiši sester HMP v Nizzi Monferrato

čuti odpor do hrane in da ni mogla jesti. Poslala jo je v posteljo in naslednje jutro s. Frančiška ni mogla več vstati zaradi visoke vročine. Zdravnik je predlagal rentgen pljuč, ker se je bal, da ima tuberkulozo, bolezen, ki je bila v tistih časih skoraj neozdravljiva. To se je tudi izkazalo.

Kljub temu je čez en mesec, 5. avgusta, naredila večne zaobljube. Gospod je sprejel njeno večno zvestobo, ki je bila pred težko preizkušnjo bolezní.

Da bi ji pomagale, so jo predstojnice posle v bolnišnico v Alessandrijo. To je bilo zanj zelo boleče, toda navajena je bila z nasmehom sprejemati vse in vsakega, tudi če so solze izdajale njen notranji boj. V bolnišnici se je podvrgla bolečim terapijam, ki pa niso prinesle nobene izboljšanje na njenih močno prizadetih pljučih. V tem času jo je čakala še hujša preizkušnja, namreč ta, da je evharističnega Jezusa lahko sprejela le dvakrat na teden. To je bilo zanj nerazumljivo in prav gotovo ni pomagalo k njemu zdravju. V Alessandriji, blizu bolnišnice, so imele sestre HMP svojo hišo in tam je bila tudi sestra iz Slovenije, ki jo je večkrat obiskala. Njej je zaupala svojo veliko bolečino: »Ko bi vedela, kako potrebujem Jezusa. Zame je veliko premalo, da ga lahko prejmem le dvakrat na teden.« Samo misel, da tudi to Bog dopušča za nekaj dobrega, jo je potolažila, da je lahko rekla: »Naj se zgodi božja volja.«

Po devetih mesecih se njeno zdravstveno stanje ni izboljšalo. Zdravniki so morali priznati, da ne morejo narediti nič več. Zato so se predstojnice odločile, da se vrne v Nizzo. Tega je bila nadvse vesela. Ponavljala je: »Kako je Gospod dober do mene. Kaj sem naredila, da sem si zaslužila tako veliko milost?« To se je zgodilo sredi aprila leta 1931. Ko se je spominjala dolgih mesecev, ki jih je preživela v bolnici, je povedala, da jo je bolničarka – usmiljenka – imela zelo rada in je skrbela zanj, toda če bi vedeli, kaj pomeni ne prejeti Jezusa v svoje srce vsak dan! Zdaj pa se je čutila poplačana v vseh svojih željah in za vse je bila neizmer-no hvaležna.

S. Frančiška Rustja se je rodila 31. 7. 1899 v Škrljah. Prve zaobljube je naredila 5. 8. 1924 v Nizze Monferrato (na sliki). Tu je 5. 8. 1930 naredila tudi večne zaobljube in umrla 25. 4. 1931.

Visoka vročina, ki ni popustila, je vedno bolj izčrpavala njeno telo. Velikokrat je bila zelo žejna, toda v tistem času je bil evharistični post od polnoči in nikoli ni popustila, da bi kaj pila in se tako morala odpovedati obhajilu.

Oh ne, ne vzemite
mi Jezusove tolažbe.
Moja žrtev ni nič v
primerjavi s tolažbo, ki
jo prejmem pri obhajilu.

Vedela je, da se približuje konec njenega življenja. Ko so jo vprašali, če ima še kakšno željo, je rekla: »Ne vznemirjajte se, mirna sem.«

Res je bila popolnoma mirna. 25. aprila popoldne, ko so se sestre dogovarjale, katera bo ponoči bedela pri njej, je mirno, z nasmehom rekla, da ne bo več potrebno.

Kmalu so res opazili, da se bliža konec. Takoj so poklicali duhovnika in skupaj s sestrami so ob njeni postelji molili molitve za umirajoče. S svojim slabotnim glasom je poskušala moliti z njimi. Duhovnik ji je namignil, naj se ne muči. Ubogala je in kmalu po tem mirno izdihnila. Imela je 31 let. Njena žrtev je bila rodovitna, saj so po petih letih po njeni smrti prve slovenske sestre iz Italije prišle v domovino in tu zasadile družbo hčera Marije Pomočnice. Tako so tudi v deželi, ki se ji je s. Frančiška odpovedala in je ni nikoli obiskala, sledile svetle strani zvestobe in žrtve. ■

»LJUDJE V NAŠI INŠPEKTORIJI SO RAZŠIRILI GLAS, DA JE BIL SVETNIK«

ALOJZIJ SLAVKO SNOJ, SDB
VICEPOSTULATOR

Tako pričuje njegov nekdanji novinec Joseph Cheung (4. 10. 2008). Po prisilnem odhodu iz Vietnama je Andrej Majcen prejel nad 1300 pisem svojih dragih Vietnamcev. Vsa je spoštljivo ohranjal in nanje odgovarjal ne le s tolažilno spodbudo njihovega nekdanjega učitelja in duhovnega voditelja, marveč s spiski imen, ki naj se jim porazdelijo njegovi darovi, pa tudi z dolgimi seznammi zdravil in nato s paketi, ki so iz Titove Jugoslavije imeli v rdeč Hošiminhov Vietnam prosto pot.

Pišejo mu salezijanci in salezijanke, duhovniki, redovnice in don Boskove prostovoljke, pa tudi škofje in laiki. Jožef Đuc Dung, ki je ta pisma uredil in mnoga prevedel, pravi, da se je večkrat zjokal ob usodah, o katerih je bral, saj so mu prebudila živ spomin na komunistično preganjanje in na bedo, ki je bila najhujša v prvem desetletju po njihovem prevzemu oblasti, tja do leta 1987. Prav iz tega obdobja je največ pisem naslovljenih na Andreja Majcna. To niso samo pisma, v katerih prosijo za gmotno pomoč; predvsem jih preveva potreba, da o krivicah in trpljenju spregovorijo s svojim »očetom«. Mnogi so iskali uteho in duhovno vodstvo v preizkušnjah. Nekateri so »očetu« Majcnu pisali o begu prek divjine in potem z majhno ladjico na odprto morje išoč svobodo; pisali so o lakoti, ropih in izgubi svojih dragih.

Ti pričevalci ne pišejo le o neki splošni simpatiji do Andreja Majcna. Ne! Pišejo s sveto simpatijo, tudi če so ga srečali le enkrat v

življenju. Pišejo, da so se v njegovi duhovni osebnosti srečali z globokim veseljem in blago ljubeznivostjo ter z izjemno potrpežljivo dobroto. Besede, ki se jih še vedno najpogosteje spominjajo, so: »Bodi vesel, vedno vesel! Nasmej se! Misli, govori in delaj dobro! Zmoli tri zdravamarije, predno zaspiš!« In najbolj pogoste so besede, ki jih ponavljajo v pismih – v njegov spomin: »Jezus, Marija, potrpežljivost, zmernost in delo.«

»V letih 1960–1961 sem bil njegov novinec v prvem vietnamskem noviciatu,« piše Giovan Nguyen Van Ty. »V obdobju 1975–1976, zadnje leto njegove navzočnosti v Vietnamu pod komunistično vladavino, sem se kot predstojnik salezijancev v Vietnamu pogosto srečeval z njim, saj sem ga imenoval za magistra novincev [znova!]. Ostal je kot edini tuji salezijanski misijonar v Vietnamu, kajti vsi drugi so že drug za drugim bili izgnani ...« (6. 3. 2009).

Mati Maria Pham Thi Luyen piše: »Zelo sem se razveselila pisma, ki ste mi ga poslali.

Dobila sem vse, kar ste mi poslali (zobno pasto, zdravila proti bolečinam, vitamine proti mrzlici in jetiki). Vse sem dobila z veliko lahkoto – ker je iz socialistične republike – zato nisem imela sitnosti ...» (5. 9. 1983).

»Leta 1992 bomo obhajali 40-letnico salezijanskega dela v Vietnamu, ko ste stopili v Hanoi in začeli za uboge v Mestecu Kristusa Kralja. Vaši otroci so sedaj odrasli in jih je 100. Dragi oče, veselite se, da ste se trudili graditi salezijansko družbo. Vi ste naš patriarh! Vaši preljubi sinovi« (Fabiano Le Van Hao in osem podpisanih, Cau Bong, 19. 11. 1991).

Vietnamski salezijanski predstojnik Peter Đe (sedaj škof v Thai Binh) piše: »Spoštovani stari oče, radi bi Vam izrazili neko željo, ki je morda težko uresničljiva, vendar Vam jo razodenemo, da bi nas bolje razumeli in bi občutili našo hvaležnost, ki jo dolgujemo do Vas. Dragi stari oče, želimo in načrtujemo, da bi se vrnili med nas, če je le mogoče, za vedno, kot duša in zgled misijonarja, ki je vse svoje življenje povsem daroval za Vietnam. Mi bi radi, da bi tukaj živeli do konca svojega življenja. Mar ne bi bilo tako prav, naš stari oče? ... (7. 8. 1993).

»Oče, naslednjega tretjega oktobra bomo praznovali 47-letnico salezijancev v Vietnamu. Spominjali se Vas bomo kot patriarha salezijancev v Vietnamu. Hvaležni smo Vam in bomo molili za Vas. Pravzaprav je nenehni razvoj salezijancev v Vietnamu verjetno posledica zaslug naših nekdanih predstojnikov, še zlasti Vaših zaslug, saj ste v Vietnam prišli prvi in zadnji iz njega odšli, celo popolnoma proti svoji volji. Zelo si želimo, da bi se mogli vrniti v Vietnam, toda Vaše zdravje Vam tega ne dopušča. Kljub temu smo prepričani, da neprestano mislite na Vietnam, saj ga nosite v svojem srcu,« piše inšpektor Gioan B. Them v zadnjem pismu Andreju Majcnu, na dan pred njegovim »dies natalis« za nebesa (28. 9. 1999). ■

Svetost se širi

2. junija 2019 se je začel škofijski postopek za salezijanskega duhovnika **SILVIJA GALLIJA**. Silvij Galli se je rodil 10. septembra 1927 v Palazzolu Milanese (IT). Po odlično končani osnovni šoli je šolanje nadaljeval v salezijanski gimnaziji svetega Ambroža v Milanu. Noviciat je opravil v Montodinu in izpovedal prve redovne zaobljube v salezijanski družbi 11. septembra 1943, večne pa 1949. 1. julija 1953 je bil posvečen v duhovnika. Spremljal in skrbel je za formiranje salezijancev sodelavcev, članov Združenja Marije Pomočnice, bivših don Boskovih gojencev in prostovoljcev, ki so sodelovali pri njegovem delu. S pomočjo velikodušnih prostovoljcev in dobrotnikov je ustanovil sprejemni center »Auxilium«. Z življenjem in besedo je učil, kako v ubogih odkrivati Jezusa in mu služiti, ter udeležanje ljubezen Dobrega pastirja. Zemeljsko življenje je končal 12. junija 2012, v širokem sluhu svetosti in znamenj.

15. maja 2019 je v kraju Pozzomaggiore, na Sardiniji, kardinal Angelo Becciu, prefekt kongregacije za zadeve svetnikov, za blaženo razglasil **HEDVIKO CARBONI**. Rodila se je 3. maja 1880 v Pozzomaggiore. 14. julija 1911 je na svojem telesu dobila stigme, znamenja Jezusovega trpljenja. Tega in druge mistične dogodke, ki so ji jih pripisovali, so raziskovali v cerkvenem postopku leta 1925, ki se mu je popolnoma podredila. V času svojega bivanja v Rimu (1938–1952) je Hedvika spadala v salezijansko župnijo Svete Marije Pomočnice na ulici Tuscolana. 25. septembra 1941 je postala salezijanka sodelavica. Bila je vdana Marijina častilka. Marija se ji je večkrat prikazala in ji podarila številne milosti. Prikazali so se ji številni svetniki, med njimi tudi sveti Janez Bosko in sveti Dominik Savio. Njeno preprosto, a globoko duhovno izkušnjo označujejo brez-pogojna ljubezen, brezmejna ponižnost in nenehna molitev.

KLIC ZA DELO V SKUPNOSTI

TATJANA ROŽIČ
ŠTUDIJSKO – RAZISKOVALNI CENTER ZA DRUŽINO

Z velikim veseljem ter odgovornostjo smo lansko leto sprejeli povabilo p. Jožeta Andolška, da bi v Etiopiji pripravili izobraževanje za tamkajšnje voditelje redovnih skupnosti. Na pot se nas je pet zakonskih in družinskih terapevtov ter zdravnik odpravilo v zadnjem tednu oktobra, s pripravljenim programom za petdnevni seminar ter brošuro v angleškem jeziku, ki lahko tamkajšnjim voditeljem mladinskih skupin služi kot pomoč pri delu z mladimi.

Izobraževanje je potekalo v Adis Abebi, štirimilijonskem glavnem mestu, ki je polno življenja in neprenehnega vrveža. Ob prvem stiku z mestom so nas pretresli prizori z ulic, ki se jim preprosto ne da izogniti: številni otroci prosijo za hrano, ljudje v revščini upajo na preživetje, mlada dekleta so potisnjena v delo na ulici, da bi prinašala dohodek svojim obubožanim družinam. Državo zaznamujejo revščina, neugodne klimatske razmere, številne bolezni, v zadnjih letih pa tudi množične migracije ljudi, ki v upanju na boljše odhajajo po nevarnih poteh v svet in pri tem pogosto izgubijo vse, tudi življenje.

Ob takih pogledih bi običajen Evropejec kar obupal, Etiopijci pa ne. Ponosni so na svojo deželo, odprti so za sočloveka, vztrajajo in upajo na boljši jutri. K temu zagotovo pripomore tudi salezijanska skupnost don Boska, ki s svojim prizadevanjem preko celotne stomilijonske države daje priložnost številnim otrokom, saj sprejema najbolj uboge med vsemi. Skupnost je v Etiopiji prisotna od leta 1975. Njihovo osnovno poslanstvo je odgovarjati na potrebe mladih ter skrb za njihove osnovne življenjske potrebe, zaradi česar dajejo velik poudarek šolanju. Ustanovili so številne vrtce, osnovne in poklicne šole ter obrate, kjer se lahko zaposlijo mladi, ko pridobijo poklic. Država se sooča z velikim številom brezdomnih otrok; samo na ulicah glavnega mesta jih je okrog 40.000 in salezijanci prav takim sirotam široko odpirajo vrata svojih ustanov, kjer se otroci lahko zadržujejo čez dan in imajo zagotovljen obrok ter varstvo.

Številne redovnice, ki so kot misijonarke prišle iz drugih delov sveta, ali sestre Etiopijke, ki so v veliki meri prav ob salezijancih prepoznale klic za delo v skupnosti, leta in leta vsak dan živijo svoje poslanstvo v želji prinašati vero, upanje in ljubezen izgubljenim sirotam. Voditeljice teh skupnosti, ki skrbijo za vrtce, sirotišnice, šole in druge sorodne ustanove ter so odgovorne za ostale sestre v skupnosti, so bile v veliki večini tudi udeleženke naše-

PREDAVATELJI TATJANA ROŽIČ, TOMAŽ ERZAR,
KATARINA KOMPAN ERZAR, BORIS GREIF,
V SREDINI ANDREJA POLJANEC TER POLONA GREIF
Z INŠPEKTORJEM SALEZIJANSKE REDOVNE SKUPNOSTI
P. ESTIFANOSOM GEBREMESKLOM. FOTO: OSEBNI ARHIV

ga seminarja, pridružilo pa se je tudi nekaj bratov redovnikov, ki delajo zlasti z mladimi fanti, ki se odločajo za duhovniški poklic. Skupaj je bilo na seminarju prisotnih okrog 60 udeležencev, ki so vsak dan od zgodnjega dopoldneva do poznega popoldneva preživeli z nami v glavni hiši don Boskovih salezijancev. Ta je kot lepa oaza postavljena v glavnem mestu in služi kot varno zatočišče ne le redovnikom in redovnicam, ki potujejo preko glavnega mesta naprej na podeželje, pač pa tudi številnim evropskim prostovoljcem, ki v Etiopiji opravljajo humanitarno delo. Bratje, nastanjeni v centralni hiši, skrbijo za prevoze prostovoljcev iz letališča do mesta ali nazaj, saj si v Adisu z javnim prevozom človek ne more kaj dosti pomagati. Skrbijo tudi za prijetno namestitve, duhovno oskrbo in ostalo potrebno za vse, ki želijo s svojim delom pomagati tej prelepi, a obubožani deželi oziroma njenim ljudem. V hiši smo tako srečali več prostovoljcev, med njimi tudi Italijanko, ki

večino svojega letnega dopusta porabi za delo v Adisu, da poskrbi za varen prevoz bolnih ali invalidnih beguncev iz sosednje Somalije, Sudana ali Jemna v Italijo.

Na seminarju smo obravnavali teme o pomenu čustvene varnosti v družinah, vlogi varne navezanosti v otroštvu, mladostništvu in odraslosti, o posledicah odraščanja v ne dovolj dobrih razmerah, o vlogi, ki jo imajo vzgojitelji do otrok oziroma mladih, ki so jim zaupani, o izzivih in možnih oblikah pomoči pri prezgodnjih nosečnostih, težavah, ki jih ob porodih ter kasneje prinaša izpostavljenost številnim boleznim in skromnim razmeram, v katerih odraščajo otroci, ter o pomenu odnosov, ki jih gojijo njihove skupnosti med seboj ter v odnosu drug do drugega.

Obisk Etiopije je bil za nas prava milost. Bili smo izjemno toplo sprejeti, udeleženci seminarja so bili odprti in med nami se je takoj vzpostavilo pozitivno vzdušje, zaupanje, sodelovanje. Ti bratje in sestre, ki živijo iz rok v usta in se dnevno srečujejo z nam nepredstavljivimi stiskami, so polni poguma in vere. Spomnili so nas, kako pomembno je živeti v iskreni preprostosti in povezanosti – to je namreč drža, preko katere dnevno prihaja po njihovih rokah na svet blagoslov za vse, s katerimi s tako ljubeznijo delajo. ■

MOJ CAMINO

3. del

DOMEN KOS

Ja, tako sem počasi vstopal v svoj zadnji teden camina. Od A Gudiñe sem z ostalimi romarji nadaljeval proti severovzhodu in naslednji dan spoznaval najbolj obubožani del Srebrne poti, 20 kilometrov dolg grebenski odsek vse do naselja Campobecerros. Romantično gričevnato mediteransko pokrajino sem v samoti spoznaval z višine, prečkajoč nekaj »odmrlih« zaselkov.

Prevzelo me je ogromno umetno jezero v dolini. Videti je bilo kot nekakšen južnjaški fjord. Občutek domačnosti mi je vzbujala le enotirna ovinkasta železnica s tuneli, podobna našim primorskim progam. Campobecerros, ki spominja na Štanjel, je bil ob mojem prihodu najbolj »usran« kraj na caminu, kmečka vasica z ozkimi uličicami, po katerih je odmevalo meketanje ovac.

Mojo tako prijajočo samoto je tisti dan prekinil le litvanski popotnik z neizgovorljivim imenom, izmed vseh romarjev meni najbližji po starosti. Edinkrat prej sem ga srečal v Salamanki ob prihodu v svoj prvi albergue. Bil je še eden redkih junakov, ki so Srebrno pot začeli na »začetku«, torej v Sevilji. Takrat mi je s svojim atletskim ritmom takoj ušel, zdaj pa sem ga, po dveh tednih, našel v rahlo melanholičnem vzdušju ob poti, drobeč svojo malico. Izvedel sem, da je bil vmes že pri zdravniku, tam je dobil opornico za nogo, nekaj dni je tudi počival. Ja, če delaš po 40 in več kilometrov dnevno in to teden za tednom, potem vse skupaj niti ni presenetljivo. Nadaljevala sva skupaj, a začuda je tisti dan šel po poti še naprej proti

Portocambi. To je bilo tudi najino zadnje srečanje pred ciljem.

Naslednji dnevi so potekali v podobnem miru. V Albergueriji sem prenočeval z dvema starejšima romarjema. Sami smo si pripravili večerjo. V kraju ni bilo nobenega lokala, »hospitalero« pa je imel mini trgovino z živili. Francoz je skuhal testenine, Američan omako, jaz pa sem se ukvarjal z ribanjem domačega sira in olivami. Družabna večerja je kar trajala in trajala. To je bil eden lepših večerov nasploh.

Štiri dni pred prihodom na cilj me je pričakalo največje mesto ob poti, Ourense (šp. Orense). Tu naj bi bilo v antiki in že prej veliko najdišče zlata (lat. aurum) in od tod mestu ime. Ima zanimivo lego, ki deluje po principu vulkanske kaldere, zato so povprečne letne temperature tu veliko višje od okolice. Ko sem prišel tja, je bila

nedelja, in na stojnicah po mestu so (po lokalni navadi) prodajali kuhano hobotnico. Sam sem si jo raje privoščil zvečer v centru mesta, kjer se dobi najboljša.

Najprej pa sem seveda stopil k nedeljski maši v stolnico. Vsakodnevnim starejšim obiskovalkam sem se pred mašo pridružil pri molitvi rožnega venca in tako dodobra utrdil španska »Padre nuestro« ter »Ave Maria«.

Ob odhodu naslednjega jutra je v meni odmeval pregovor, obešen v romarski vratarnici: »Turst zahteva, romar je hvaležen«. Ko sem tako ob 8. uri srečeval zaskrbljene obraze šolarjev, se je v mojem spominu zbudil nedavno minuli vsakodnevni šolski vzorec in sem bil res hvaležen, da je tega vendarle za nekaj časa konec. Vse pa me je minilo, ko sem uro pozneje na bregovih reke Miño zagledal njihove dedke in babice, ki so se meni nič tebi nič sproščali v naravnih izviri vroče mineralne vode. Zanimiv kontrast ponedeljkovemu jutranjemu mestnemu vrvežu!

Da mesto Ourense res zaseda nekakšno tektonsko udrtino, me je spomnil eksploziven vzpon po ozki asfaltni cesti (na srečo skozi bujen gozd!). Po uri hoje od »naravnega

OB ODHODU NASLEDNJEGA JUTRA JE V MENI ODMEVAL PREGOVOR, OBEŠEN V ROMARSKI VRATARNICI: "TURIST ZAHTEVA, ROMAR JE HVALEŽEN."

welnessa« sem prispel na planoto, ki sem jo moral prehoditi, da sem lahko ugledal obljubljeno deželo. To je bila moja najdaljša etapa na celi poti (33 km), ne toliko zaradi prekipevajoče kondicije kot zaradi rahle časovne stiske. V Santiagu sem si pač želel prebiti tri noči, zato je bilo treba v zadnjih dneh malenkost pospešiti.

Cilj tega dne je bil monumentalni cistercijanski samostan v Ouseiri. Sredi prekrasne narave, odmaknjenega pogledom, obdanega s skromnim barom in nekaj kamnitimi hišami, sem ga dočakal šele okrog pol šestih popoldne. Takoj sem se namestil v samostanskem albergueju, nato pa skupaj s peščico ostalih romarjev odšel na voden ogled samostana, katerega duhovni vrhunec je bila udeležba pri večernih molitvah menihov v cerkvenem koru. Tisti malo bolj posvetni pa se zadržijo v samostanski trgovini, kjer je seveda treba nagraditi pridne roke menihov pivovarjev, pekov in kozmetikov ...

FANT V BRIVNICI

CLAUDIO RUSSO
PREVOD KRISTINA ŠKIBIN
ILUSTRACIJE ŠPELA AMBROŽ

KAREL GASTINI PRIPOVEDUJE

Leto 1848. Pred nekaj dnevi sem začel delati v neki brivnici in pridobivati izkušnje z brivskim orodjem pod vodstvom lastnika. Kot začetnik sem stranke namazal z brivsko peno. Neko soboto je vstopil v brivnico mlad duhovnik. Pozdravil je lastnika, se mi približal in vprašal: »Kako se imenuješ?«

»Karel Gastini.«

»Imaš starše?«

»Imam samo mamo.«

»Koliko let imaš?«

»Enajst.«

»Si že prejel prvo sveto obhajilo?«

»Ne še.«

»Hodiš k verouku?«

»Kadar morem.«

»Priden! Sedaj želim, da me obriješ.«

»Za božjo voljo!« je hitro posegel gospodar, ki je poslušal pogovor. »Ne tvegajte, saj se fant šele uči.«

»Ni pomembno,« je odgovoril mladi duhovnik. »Če hlapec ne bo poskusil, se ne bo nikoli naučil.«

»Oprostite: poskus, če bo potrebno, mu bom dal narediti na bradi koga drugega, ne na vaši.«

»O, lepo! Je moja brada dragocenejša od brade koga drugega? Deček zna dobro obriti nekoga, ki je iz gozda,« je odvrnil duhovnik in se poigral z dvojnim pomenom svojega priimka. 'Bosco' je italijanska beseda za gozd.

Po opravljenem delu mi je don Bosko rekel: »Ni slabo, počasi boš postal slaven brivec.« Nato me je povabil v Oratorij naslednjo nedeljo. Obljubil sem, da bom šel, in držal besedo: naslednjo nedeljo sem vstopil v praznični Oratorij v Valdoccu. Tu sem se igral z mnogimi drugimi fanti. Ko je bilo iger konec, me je don Bosko peljal v zakristijo, me pripravil in spovedal. Veselje je bilo tolikšno, da sem zajokal. Tistega dne je Oratorij postal moje najljubše okolje. In vzgoja, ki sem jo tam prejel, je oblikovala smisel za lepo govorjenje: kadar je v brivnici kakšna stranka grdo govorila, sem jo takoj ustavil: »Vas ni sram, da tako govorite v navzočnosti otroka?«

Čez nekaj mesecev je umrla moja mama. Moj starejši brat je bil v vojski. Hišni gospodar me je vrgel na cesto, ker mama med boleznijo ni mogla plačevati najemnine. Povedal sem don Bosku, ko me je objokanega srečal v bližini Valdocca. Prijel me je za roko: »Pridi z mano. Sem reven duhovnik. A tudi če bi imel samo še en kos kruha, ga bom delil s teboj.«

KAJ MENIŠ TI?

Don Bosko je pod Karlovo blazino pustil listek, na katerem je pisalo: »Če bi to noč umrl, kam bi šla tvoja duša?« Kaj bi ti napravil na njegovem mestu?

Ko je zapustil Oratorij, je Karel ostal povezan z don Boskom in mu pomagal. Zakaj? Kaj je don Bosko posejal v Karla?

Vame je don Bosko polagal veliko upanja, čeprav sem na začetku imel glavo bolj v oblakih in sem se težko učil. Vera me ni zanimala. In nisem se rad spovedoval. »Karel, kdaj mi prideš kaj povedat?« me je pogosto spraševal.

»Pridem, pridem. Jutri zagotovo,« sem se izgovarjal. Don Bosko je bil potrpežljiv. Nato je zamenjal strategijo. Nekega večera, po molitvah, sem šel v sobo k počitku. Ko sem dvignil blazino, sem videl, da je padel na tla list z napisom: »Karel, če bi to noč umrl, kam bi šla tvoja duša?« Takoj sem vedel, kdo ga je napisal in planil v silovit jok. Stekel sem pred vrata don Boskove sobe. Potrkal sem. Vrata so se odprla. »Ti? Kaj hočeš?« me je vprašal don Bosko. »Spovedati se!« sem odgovoril. Že dolgo nisem šel spat s tako mirno dušo kot tistega večera.

Od tistega dne sem postal bolj resen, moj trud pri učenju je postal stalen. Leta 1851 sem postal klerik. Začel sem s svojo nalogo kot asistent med gojenci v konviktu. A spomladi leta 1854 sem bil vpleten v neljubi dogodek. Nekega večera smo s tremi fanti šli brez dovoljenja iz Oratorija in se vrnili, ko

so že vsi spali. Nismo bili poslušni. To je bilo znamenje, da je bilo v meni nekaj narobe.

Naslednje leto sem slekel kleriško obleko in zapustil Oratorij. Šel sem na svoje. A kar je don Bosko posejal v meni, ni bilo izgubljeno. Vedno sem ostal dober don Boskov prijatelj

in sodeloval pri mnogih dejavnostih v valdoški hiši. Ob praznovanjih in srečanjih sem kot voditelj bivših gojencev recitiral in pel piemontske pesmi, igral v dramah in komičnih vlogah. Nekoč sem ob koncu svojega nastopa prejel od nekega gledalca nekaj kovanec in jih takoj nesel don Bosku. Gledalcu pa sem se opravičil rekoč: »Mi smo vsi don Boskovi. Tu ni ničesar našega, ampak je vse njegovo.«

ZDAJ SI NA VRSTI TI!

Poskusi storiti kot Karel: kadar slišiš prijatelja ali sošolca, da grdo govori, mu vljudno razloži, da se lahko enako govori z uporabo lepih in elegantnih besed. Predvsem pa mu bodi dober zgled: ne bodi vulgaren.

MILOST, DAR IN BLAGOSLOV

ANDREJA KOZIN, ZMP RAKOVNIK

Leto 2019 je za člane Združenja Marije Pomočnice jubilejno, saj smo 18. aprila, na veliki četrtek, praznovali 150-letnico ustanovitve Združenja. Na pobudo duhovnega voditelja Toneta Ciglarja smo se slovenski člani od 26. do 28. aprila 2019 odpravili na romanje v don Boskove kraje in k Mariji Pomočnici v Turin. V skupini petinštiridesetih romarjev je bilo tudi sedem kandidatov, ki smo v baziliki Marije Pomočnice, pred njeno milostno podobo, izpovedali obljube.

Prvi dan smo si ogledali nekaj krajev piemontskih svetnikov. V soboto smo odšli v Valdocco in v kapeli sv. Frančiška Saleškega obhajali sveto mašo. Po njej smo se zbrali pred milostno podobo Marije Pomočnice, kjer smo novi člani izpovedali obljube, vsi ostali člani pa so obnovili svoje obljube. Za nove člane je bil to res milosten dogodek, da smo lahko na tem svetem kraju izrazili

svojo pripadnost Združenju Marije Pomočnice. Ob izpovedi obljub sem sama začutila Božjo milost, dar in blagoslov, da sem lahko prav pred milostno podobo Marije Pomočnice v Turinu izpovedala svoje služenje Mariji in Bogu. Začutila sem pristno veselje, ljubezen in globoko pripadnost skupnosti, v kateri se vsi skupaj trudimo po svojih najboljših močeh, da bi Marijo in Boga oznanjali, zanj pričevali in da bi vsak, ki nam pride v življenju naproti, začutil in videl v nas iskro veselja in ljubezni.

Zadnji dan smo obhajali nedeljo Božjega usmiljenja. Ogledali smo si don Boskov rojstni kraj Becchi in Colle Don Bosco. V cerkvi Marije Pomočnice smo obhajali sv. mašo. Neskončno Božje usmiljenje in Njegova milost se je dotaknila vseh nas.

CELOTEN ZAPIS NA SPLETU WWW.DONBOSKO.SI

Romanje ZMP v don Boskove kraje

UGLAŠENI ZA ŽIVLJENJE

ANDREJ BENEDIK, RAVNATELJ GLASBENE ŠOLE RAKOVNIK

Minilo je 20 let, odkar se je na Rakovniku začela pisati simfonija raznovrstnih melodij, ki jih je z leti s seboj prinašala pisana družčina več kot tisoč otrok, ki so bili ali so še vpisani v našo šolo. Prihajali so z različnimi cilji: nekateri so se želeli z glasbo srečati bolj za lastno veselje, drugi pa so imeli visoke ambicije in so si ustvarili tudi možnosti profesionalnega ukvarjanja z glasbo. Z učitelji smo si vedno prizadevali, da so otroci lahko čim bolj izkoristili svoj talent: eni večjega, drugi manjšega, predvsem pa je bil naš cilj, da so vsi imeli možnost muzicirati bodisi kot solisti v okviru raznovrstnih koncertov, gostovanj in tekmovanj bodisi v različnih ansamblih, ki so pogosto sodelovali tudi v rakovniški župniji. Tako lahko rečem, da je vsak učenec lahko našel svoj prostor pod »soncem« rakovniške glasbene šole. In če bi na tem

mestu govoril le o dosežkih naših učencev na različnih tekmovanjih in o glasbenikih, ki so izšli iz naše šole in nadaljujejo ali so končali svoje glasbene študije pri nas ali v tujini, bi naredil krivico vsem tistim, ki so si prav tako prizadevali in se trudili v okviru svojih zmožnosti čim bolje naučiti se igranja ali petja. Vemo, da v današnjem kapitalističnem svetu največ štejejo dosežki, po mojem mnenju preveč, kajti vsi vemo, da se včasih za dosežki in visoko statistiko pobranih nagrad na tekmovanjih skriva tudi marsikatera žalostna zgodba, ko lepoto glasbe zamenjajo frustracije in odpor do glasbe. In prav temu se na Glasbeni šoli Rakovnik poskušamo izogniti, zato se vedno trudimo, da vsak učenec dobi priložnost, ne glede na velikost njegovega talenta.

CELOTEN ZAPIS NA SPLETU WWW.DONBOSKO.SI

Pesem vesolja in pesem sanj

SPOŠTOVANJE DO BOGA

TOMAŽ STOJC, SDB

V zadnji številki smo premišljevali o odnosu mame Marjete do svete spovedi. Videli smo, kako je bil zanjo ta zakrament pomemben. Vedela je, da se je za dobro krščansko življenje potrebno truditi z dejanji vsakdanjega življenja in s prejetjem zakramentov. Redno prejemanje zakramentov je bilo za mamo Marjeto odsev zunanjega življenja in oblačenja.

»Prav! Poslušaj me! Ali veste, zakaj sem vas tako lepo oblekla? Zato, ker je nedelja. Ker želim, da na zunaj pokažete radost, ki mora na ta dan napolnjevati vsakega kristjana. Potem zato, ker hočem, da bi bila čistoča vaše obleke znamenje lepote vaše duše. Kaj bi pomagalo nositi lepo obleko, če bi bila duša umazana od greha? Prizadevajte si, da boste zaslužili pohvalo Boga in ne pohvale ljudi, ki ne služi drugemu, kot da vas naredi častihlepne in ošabne. Bog ne more prenašati častihlepnih in ošabnih ljudi in jih kaznuje. Rekli so, da ste podobni angelom. In kakor angeli morate biti vedno, posebno

sedaj, ko bomo vstopili v cerkev, kjer boste lepo klečali, ne da bi se ozirali okrog in klepetali, temveč tako, da boste držali lepo sklenjene roke. Jezus Kristus v najsvetejšem zakramentu bo vesel, ko vas bo videl pobožno zbrane pred svojim tabernakljem in vas bo blagoslovil.«

V don Boskovem času so bili bolj lačni kot siti, a imeli so obleko, s katero so pokazali spoštovanje do Boga in do bližnjega. Mati, ki je znala povezati notranje življenje z vsakdanjim življenjem. Danes pa smo bolj siti kot lačni, pa z obleko bolj kot ne pohujšujemo. Obleka naredi človeka, pravi stari rek, ki pa čedalje bolj odhaja v pozabo zaradi spuščanja kriterijev. Izgubili smo občutek za spoštovanje, za sveto. Kdaj pa kdaj bi se lahko pred omaro vprašali: »Kam grem in kako naj se oblečem?«

Želim vam, dragi bralci, da se med počitnicami spočijete in naberete novih moči za dušo in telo. Pa ne pozabite, Bog ne odhaja na počitnice. ☺

Domači sladoled s sadjem

SESTAVINE

500 ml jogurta, 500 ml sladke smetane, 350 g sladkorja
300 g sadja (maline, breskve, jagode ...)

PRIPRAVA

Najprej na koščke nasekljate sadje in ga z 200 grami sladkorja kuhate, dokler se sladkor povsem ne stopi. Omako nato ohladite in zmiksajte, če ne želite imeti v sladoledu celih koščkov sadja. Ko je omaka pripravljena, se lotite stepanja smetane skupaj s 150 grami sladkorja, ki ji dodate še jogurt in malo manj kot tri četrti sadne omake. Dobro premešate in za okoli 10 ur postavite v zamrzovalnik. Po nekaj urah je smiselno maso še enkrat zmiksati, da odstranite morebitne kristalčke. Pred postrežbo sladoled prelijete s preostankom sadne omake.

PA BOG POŽEGNAJ!

TO BO TVOJ DOM

s. Majda Pangeršič HMP (1967-2019)

Dan Majdinega rojstva je bil skrivnostno položen v jutro tišine na veliko soboto leta 1967. Bil je 25. marec, ko bi obhajali praznik Gospodovega oznanjenja, če ne bi bil veliki teden. Telesno potovanje s. Majde po tej zemlji se je končalo na soboto, ko smo začeli v Cerkvi obhajati veliki teden.

Majdin dom stoji v Trbovljah, ljubezen staršev je v lastni družini delila s starejšim bratom in sestro. Od malih nog je vdihovala povezanost s salezijansko družino, saj je bilo v sorodstvu že nekaj salezijanskih poklicev: salezijanec Jože Klenovšek, ki je bil mamin stric, njegova rodna sestra s. Antonija Klenovšek, nadalje s. Frančiška Kozmus, mamina teta, v naslednjem rodu pa sobrat Ivan Pompe. Poznanje salezijanske družine je tako vstopalo tudi v Majdino srce.

Pri šestih letih je precej časa bila v bolnišnici in tisto obdobje, kot je sama zapisala, jo je v mnogočem zaznamovalo in v njej ustvarilo določene drže samostojnosti in vztrajnosti, ki so bile zanjo značilne.

Po duhovnih vajah konec šestega razreda so jo bolj kot romani in zgodbe privlačile zgodbe svetnikov in duhovne knjige. V sebi je gojila željo, da bi se vpisala na medicino in se posvetila kakšnemu misijonskemu poslanstvu, čeprav je bila v njej prav tako velika želja, da si ustvari družino.

Po nekaj mesecih srednje šole je šla na duhovne vaje na Bled in na zadnjem ovinku pred hišo je bil v njen prijeten, vabljev stavek: »To bo tvoj dom«. In ta stavek je bil glavna vsebina tistih duhovnih vaj. Vedno bolj jo je privlačevala Gospodova bližina in želja, da mu odgovori, je postajala močnejša. To se je zgodilo konec avgusta 1984, ko je kot kandidatka vstopila v Ljubljani in 5. avgusta 1988 izpovedala na Bledu prve redovne zaobljube. Življenjsko jo je zaznamovalo delo v Italiji, v Castelgandolfu, kjer je pomagala pri vzgoji kandidat iz vzhodnoevropskih držav. Tam je bila med letoma 1993 in 1998 in od 2003 do 2006. V Rimu je tudi študirala na salezijanski papeški univerzi ter dosegla magistriraj v mladinski pastoralni. Z vso gorečnostjo in zavzetostjo se je nato posvečala pastoralnemu

delu v skupnosti na Bledu in v Radljah ob Dravi. Bila je koordinatorka dejavnosti mladinske pastoralne; imela je še druge odgovorne službe na ravni province. Naslednja in tudi končna postaja njenega razgibanega življenja pa je bila odgovornost za skupnost v Ljubljani na Gornjem trgu, kjer smo takrat zidali študentski dom. S. Majda je s svojimi izkušnjami veliko prispevala k temu, da je dom za študentke dobil sodobno salezijansko obliko. Leto 2013 je Majdino življenje posebej zaznamovalo. V srcu je nosila svoj jubilej 25-ih let redovnih zaobljub. To obletnico je globoko doživela, začutila je klic, naj se ustavi, naj v molitvi pogleda vse, kar je že doživela in naj obnovi svojo življenjsko daritev.

Po tem prelomnem letu je v njeno življenje res vstopil nov Gospodov klic, klic k popolnemu in dokončnemu darovanju življenja. Začela se je nova pot življenjske daritve. Molitev sester iz celega sveta ter mnogih drugih ji je pomagala, da je z vedrino sprejemala preizkušnjo bolezni. Sprejela jo je kot poslanstvo, kot pot, ki je ni pričakovala, a je prihajala iz Božjih rok.

Telesno potovanje s. Majde po tej zemlji se je zaključilo na soboto, kot se je na soboto začelo. Zelo rada je imela rojstni kraj naše ustanoviteljice sv. Marije Dominike Mazzarello in v večnost je odšla na njen spominski dan, ki ga v naši redovni družini obhajamo vsakega trinajstega v mesecu. Rojena je bila na datum praznika Gospodovega oznanjenja in iz naše hiše je odšla, ko so zvonili v šentjakobskem zvoniku, tistem zvoniku, v katerega je zrla skozi okno svoje sobe, v zvoniku cerkve, v katero je tako rada zahajala, zvonili dvajseto uro, uro molitve Gospodovega oznanjenja. S to molitvijo smo pospremile njeno odhajajoče telo. Gospod, ki ga je v življenju, skozi lepe in težke dogodke, zvesto iskala, se je tudi tokrat dal najti skozi vsa ta in druga znamenja. ■

JURE LANGUS SDB (1939-2019)

V Argentini se je v Očetovo hišo vrnil salezijanski duhovnik in slovenski rojak Jure Langus. Umrli je 10. maja v železniški nesreči v Bernalu (Buenos Aires).

Jure Langus se je rodil 12. marca 1939 v Ljubljani. Bil je najmlajši, deseti otrok v družini. Očeta Jožeta so ubili komunisti leta 1945 (se ne ve, kako, in tudi ne, kje je pokopan); mama Antonija Oman se je s štirimi najmlajšimi otroki odpravila v begunstvo čez Ljubelj.

Ustali so se v okrožju San Martín v Buenos Airesu. Podobno kot don Bosko je imel Jure v svoji mladosti 'sanje', ki so ga vabile v duhovni poklic.

Leta 1956 so se 'sanje' uresničile, ko je vstopil v salezijanski noviciat v Morónu in ga zaključil z izpovedjo prvih redovnih zaobljub 31. januarja 1957. Med letoma 1957 in 1959 je študiral filozofijo v Bernalu, vzgojno prakso je opravljal tri leta, dve v Bernalu in eno v kraju General Pirán (1962). Leta 1963 je začel študij teologije na Inštitutu Villada v Córdobi in ga okronal z duhovniškim posvečenjem 13. avgusta 1966. Poleg učiteljske izobrazbe si je pridobil tudi diplomu iz pedagoških znanosti na Universidad Argentina John F. Kennedy leta 1975. Govoril je pet jezikov. Salezijanski in duhovniški poklic je opravljal v več salezijanskih ustanovah provinc Buenos Aires in La Pampa. Dejavno je sodeloval pri mladinski pastoralni in objavil številne članke v pastoralnih revijah ter knjige. V slovenščini imamo prevod njegovih spominov na begunska leta Jurček, deček, ki je pobegnil pred komunisti (2012). Ves čas se je zanimal za dogodke v Sloveniji, z veseljem prejemal Don Boska in se zahvaljeval za Don Boskove e-novice.

Horacio López, tajnik vrhovnega predstojnika Ángela Fernández de Artimeja, pa je na dan njegove smrti zapisal: »Imel sem to milost, da sem bil z njim v času praznovanja velikonočnega tridnevja v Mar del Plati [letos] in bil sem presenečen, kako dobro se je držal. Bil je srečen, vesel, poln navdušenja v tem novem obdobju svojega življenja, pomirjen z zgodovino in razpoložljiv za novo službo, ki mu je bila dodeljena v Mar del Plati. Odšel je tako rekoč v pravem trenutku izpolnitve. Žal mi je za tako tragičen in nenaden odhod, toda odšel je sredi polnosti salezijanskega in duhovniškega življenja.«

JANEZ KOŠNIK (1939-2019)

Janez Košnik se rodil 22. marca 1939 v vasi Dvorje v župniji Cerklje na Gorenjskem. Starša Miha in Angela (Zelnik) sta imela dvanajstih otrok. Janez kot najmlajši in star komaj štiri leta se je moral zaradi grožnje po izgonu cele družine preseliti k stricu na Primskovo. Pri tem je ostalo, kljub temu da je rodna družina ostala na domačiji v Dvorjah. Po stricu je takrat dobil nov priimek: Košnik. Stric Miha in njegova žena ga posinovita.

Čeprav obdarjen z izrednim spominom za podatke in številke je zaradi zanemarjanja šole leta 1950 odšel za štiri leta domov v Dvorje, od koder je hodi v cerkljansko šolo. V tem obdobju je za rakom umrla njegova mati Angela, stara komaj 47 let. V letu 1954 se je zopet vrnil k svojemu posvojitelju na Primskovo. Z dnem polnoletnosti se je od tam poslovil in za zmeraj vrnil na rodno domačijo. V aprilu 1963 je v 89. letu starosti umrl ata Miha. Zapustil mu je skrb za domačijo in kmetijo.

Čeprav obdarjen z izrednim spominom za podatke in številke je zaradi zanemarjanja šole leta 1950 odšel za štiri leta domov v Dvorje, od koder je hodi v cerkljansko šolo. V tem obdobju je za rakom umrla njegova mati Angela, stara komaj 47 let. V letu 1954 se je zopet vrnil k svojemu posvojitelju na Primskovo. Z dnem polnoletnosti se je od tam poslovil in za zmeraj vrnil na rodno domačijo. V aprilu 1963 je v 89. letu starosti umrl ata Miha. Zapustil mu je skrb za domačijo in kmetijo.

V istem letu je spoznal Marijo Magdaleno, roj. Kavčič iz Šentjošta nad Horjulom, ki je po Božji previdnosti prišla za kuharico v cerkljansko župnišče. Zaprošil jo za roko. Poročila sta se v Šentjoštu na dan nedolžnih otrok leta 1963. Glavni vir preživetja je bila kmetija. Želela sta si ustvariti družino, pa ni bilo otrok. Po sedmih letih zakona sta se končno razveselila prvega sina Janka (1970) in dve leti za njim še drugega sina Marka (1972). V želji po boljšem življenju si je poiskal zaposlitev v tovarni Sava v Kranju. V letu 1974 je zbolel za srčno boleznijo, ki je zaznamovala življenje z zelo pogostimi srčnimi napadi. Z 12-mi leti delovne dobe se je moral upokojiti. Na delu je bila Božja milost, ki je poskrbela za blagoslov v družini. Na 1. postno nedeljo 1987 se začne pri Košnikovih srečevati molitvena skupina Prenove v Duhu. Vsa leta jo je vodil Janez, vsako nedeljo zvečer, vse do leta 2016, ko zaradi bolezni ni več zmogel. Molitev je rojevala sadove upanja.

Istega leta je mlajši sin Marko odšel v malo semenišče k salezijancem v Želimlje. V maju 1990 je Janez doživel ozdravljenje od srčnih napadov, ki so šestnajst let krojili življenje. Prišla so lepša leta. V maju 1994 se je sin Janko poročil. Prihajali so vnučki, veselje za stare starše. V letu 2000 je sin Marko kot salezijanski duhovnik pel novo mašo. Veselje in sreča za starše. Jesen življenja

je napovedala bolezen žene Majde, ki je 2006 zbolela za rakom na pljučih. Leto in pol boja z boleznijo je njun odnos do konca prekalilo. Noč in dan ji je stregel in skrbel zanjo, vse do 5. decembra 2007, ko je v njegovi navzočnosti umrla. Zazevala je velika praznina.

Reši ga pisanje pesmi. Celo življenje jih je pisal za godove, praznike, obletnice. Posvečal jih je domačim, sorodnikom, naravi, Stvarniku, Mariji. Zapustil je bogato zbirko. Ob njegovi 70-letnici smo mu domači kot darilo uredili pesniško zbirko z naslovom: Moje pesmi. V njegovih pesmih je zajeto njegovo življenje, njegov značaj, zanimanje, bogastvo, globoka vera. Neprecenljivo bogastvo spominov, življenjskih izkušenj in vere. Pisal je do zadnjega, dokler ga ni začel zapuščati spomin. Zaradi napredujoče demence je zadnje leto svojega življenja preživel v Domu za starejše občane Preddvor.

Tri tedne pred smrtjo je obhajal 80-letnico v domači vasi v Dvorjah, ko je še zadnjič uzrl svojo ljubljeno domačijo in v krogu domačih obhajal sv. mašo in prejel sv. popotnico. Dopolnjeno je. Zaradi akutne bolezni je umrl v bolnici na Golniku. Bog ga je obdaril z mnogimi darovi. Bil je ponosen in pokončen pričevalec vere v družini in okolici. Vzgojil nas je v veri in poštenju. Pospeševal je molitev rožnega venca. Vsakdanja sv. maša mu je pomenila vse. V bolni je dozorel za nebesa. Gospod se je utelesil, se upodobil v njegovem trpečem in izžarevajočem obrazu in ga v stanju posvečujoče milosti vzel k sebi.

sin Marko, salezijanec

JOŽEFA LESKOVEC (1927-2019)

20. februarja 2019 je umrla sotrudnica mama Jožefa Leskovec iz Šentjošta. Rodila se je 1. marca 1927 v Račevi, v veliki kmečki družini. Umrla je doma, v krogu domačih.

Leta 2004 je pristopila k salezijancem sotrudnikom. V molitvi se je vedno priporočala Bogu in Mariji. Tudi v lepi starosti je redno hodila z vozičkom v cerkev. Dokler ji je zdravje dopuščalo, se je redno udeleževala srečanj sotrudnikov in duhovnih vaj na Rakovniku.

Sotrudniki smo se zbrali ob njeni krsti, zanjo molili rožni venec in zapeli pesem V nebesih sem doma. V tem času je prišel škof Šuštar s spremstvom. Vsi smo prejeli njegov blagoslov. Pogreba se je udeležil tudi naš voditelj Ivan Turk. Salezijanci sotrudniki smo za pokojno Jožefo darovali eno sveto mašo.

Breda Kavčič

RAJNI naročniki, člani mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Ivanka Bajt, Zatoľmin; Angelca, Ivan Belinc, Pilštanj; Ančka Bernik, Škofja Loka; Marija Gomboc, Markovci; Karel Korpič, Markovci; Janez Košnik, oče SDB duhovnika, Cerklje na Gor.; Cecilija Krampač, mati SDB duhovnika, Gor. Bistrica; Franc Kvaternik, Dragomer; Jure Langus, SDB duhovnik, Buenos Aires, Argentina; Amalija Lavrič, Loški potok; Marija Marolt, Sv. Gregor; Marija Matjašec, Velika Polana; s. Majda Pangeršič HMP, Ljubljana; Franciška Pečerer Trček, Dolnji Logatec; Ivan Petek, Pekre; Marija Svetec, Markovci

ZANIMIVOSTI salezijanskega sveta

KATERI SO NAJPOGOSTEJE GOVORJENI JEZIKI MLADIH SOBRATOV SALEZIJANCEV V ZAČETNI FORMACIJI?

Več kot polovica mladih salezijancev v začetni formaciji uporablja angleški jezik, na drugem mestu je španski.

Angleški: 52,5 %

Španski: 13 %

Francoski: 11,7 %

Portugalski: 9,9 %

Italijanski: 9,7 %

Poljski: 3,2 %

Zastopan je tudi slovenski jezik. ☺

don BOSKO
S L O V E N I J A

POVEZANI NA DRUŽBENIH OMREŽJIH

				SESTAVILA MATEJA	ŠKLOPO- TANJE	JAREK (POGO- VORNO)	donB	PTICA UJEDA, SRŠENAR	PETRA TRATNIK	GRŠKA BOGINJA MIRU	SKLADBA ZA ZBOR IN ORKESTER	ANDREJ NOVAK
				ŠPELA GROŠELJ			MISIJONAR PEDRO					
				PRIPADNIK KRŠČANSKE VERE			TRSKA					
				VULKANSKI IZMEČEK					ROK NAGLIČ			GLAVNO MESTO JORDANIJE
				PLOŠČAT KOS LESA								
									GRŠKA ČRKA			
									NOETOVA BARKA			
donB	ŽIVALSKA USTNICA	TKANINA V KEP- ROVI VEZAVI						POKRAJINA V VIETNAMU				
		NOVI SVET						VNEBOHOD (NAREČNO)				
AMERIŠKA IGRALKA BRIE							NAJVEČJI GRŠKI OTOK					
							JAKOBOV BRAT, EDOM					
DUHOVNIŠKA OPRAVA, HUMERAL						NEM. GL. PEDA- GOG LUDWIG				1. IN 15. ČRKA ABECEDE		
						INDIJANSKO PLEME V ZDA				TELEVIZIJA (KRATICA)		
KRMILNA RASTLINA					AZJEC (ZANIČLJIVO)						JUDOVSKO MOŠKO IME	DEL MARIBORA
					ČLOVEK Z VELIKIMI OČMI							
ARTHUR (KRAJŠE)				LESENA STEN- SKA OBLOGA					POJAV NA VODI			
				EKOLOŠKO (KRATICA)					RUS. VLADAR- SKI NASLOV			
donB	KDOR GOVORI UEKAVŠČINO									ROBERT ERJAVEC		
	SIMON KREČIČ									GAL AMBROŽIČ		
ŠAHOVSKA FIGURA (KONJ)							ŽELEZNIŠKI VOZ					
NOVINAR IN PISEC ČRT							MOŠKI LIK V MOLITVI V KRŠČANSKI UMETNOSTI					

GESLO križanke DB 3/2019

pošljite do 1. septembra 2019
na uredništvo revije Don Bosko

1. nagrada: moška ali ženska jakna (L) z napisom *Salezijanska mladina*
2. nagrada: zgodba o nemškem župniku *Dovolj, amen, konec?*
3. nagrada: strip *Don Bosko, svetnik mladih*
4. nagrada: knjiga *Za tančico smehljaja*
5. nagrada: knjiga *Okna z železnimi križi*
6. nagrada: strip o don Boskovi mami Marjeti

REŠITEV križanke DB 2/2019:

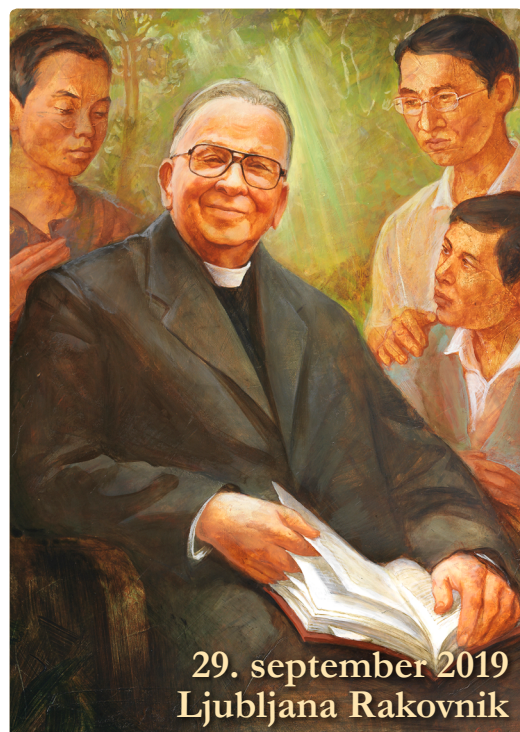
Samo fantje so
NAGRAJENCI:

1. nagrada
Nina PUSOVNIK, Žalec
2. nagrada
Marija KOS, Mokronog
3. nagrada
Gabrijel REZEN, Krmelj
4. nagrada
Jože KRIVEC, Podplat
5. nagrada
Milena JERAJ, Bevke
6. nagrada
Alma ŠTURM, Mengeš

Vabljeni na srečanje

 www.donbosko.si/mladi @ salezijanska.mladina@sdb.si ☎ 059 339 206

KRAJ	DATUM	DOGODEK	UDELEŽENCI	STIK
Bled	6.-10. 8.	Duhovno-počitniški dnevi za družine	družine	s. Barbara Poredoš, 041 811 369 md.bled@gmail.com
	22.-25. 8.	Duhovne vaje v tišini	študenti in ostali odrasli	s. Marija Imperl, 041 982 866 md.bled@gmail.com
	27.-29. 9.	Duhovne vaje za študente in ostale odrasle	študenti in ostali odrasli	
	18.-20. 10.	Duhovne vaje za voditelje birmanskih skupin	dijaki, študenti in ostali odrasli	s. Barbara Poredoš, 041 811 369 md.bled@gmail.com
Celje	28. 9.	Hudija je zakon	vsi	Mitja Štefan Franc, 051 677 925 smc.celje@gmail.com
Ljubljana Gornji trg	26.-29. 8.	Angleški oratorij	slovenski osnovnošolci (2. in 3. triada) ter angleško govoreči otroci v Sloveniji	s. Mateja Kranjc, 041 244 532 angleski.oratorij@gmail.com
Ljubljana Kodeljevo	6. 10.	100-letnica salezijancev na Kodeljevem	vsi	Grega Valič, 041 261 870 zupnija.kodeljevo@gmail.com
Ljubljana Rakovnik	29. 9.	Majcnova nedelja, sklep škofijskega postopka za beatifikacijo	vsi	Alojzij Slavko Snoj, assnoj@sdb.si
Pohorje - Dominikov dom	14.-20. 7.; 28. 7.-3. 8.; 4.-10. 8.	Uskovniški tedni	dijaki, študenti in mladi v poklicih	Boštjan Jamnik salezijanska.mladina@sdb.si
	25.-28. 7.	Uskovniški dnevi za družine in odrasle	odrasli in družine	
	10.-14. 8.	Savio kamp	fantje ministrantje od 3. r. OŠ do 1. letnika SŠ	Gašper Otrin, 041 558 310 kamp.savio@gmail.com
Stična	21. 9.	Stična mladih	mladi	www.sticna.net
Turin	15.-18. 8.	Romanje v don Boskove karaje	mladi, animatorji	Boštjan Jamnik salezijanska.mladina@sdb.si
Veržej	12.-16. 7.	Ustvarjalni kamp	osnovnošolci	Ivan Kuhar, 051 654 778 center.duo@marianum.si
Želimlje	7. 9.	Animatlon	oratorijski animatorji	Tilen Mlakar, pisarna@oratorij.net

29. september 2019
Ljubljana Rakovnik

20-letnica smrti božjega služabnika Andreja Majcna in sklep škofijskega postopka za beatifikacijo

- 10.00** srečanje salezijanske družine
- 13.30** molitev na grobu Andreja Majcna na ljubljanskih Žalah
- 14.30** ogled dokumentarnega filma o Andreju Majcnu v rakovniškem svetišču
- 15.00** slovesno somaševanje
vodi ljubljanski nadškof Stanislav Zore, sodelujeta župnijska pverska zbora Rakovnik in Kodeljevo

MAJCNОВА NEDELJA

Temelj resnične enakosti med moškimi in ženskami ni v enostavnem »prenašanju vlog«; razliko med moškimi in ženskami je treba razumevati tudi ontološko. Ne gre za uničenje zakonske zveze ali družine. Bolj kot to gre za držo, da moški in ženske v lastnem življenju udeležijo in dokažejo, da se je mogoče dopolnjevati ter v harmoniji živeti rojevanje in delovanje, družinsko življenje in delo. Družba namreč deluje samo, ko je sposobna kulturno slaviti življenje in ščititi družino. Dejstvo, da prerastemo »patriarhalno družino«, ne pomeni razpustiti družine, saj družina ni preprosto družbeno-kulturna stvarnost, ampak antropološka.

TEORIJA SPOLA

13,90 €

Ekipa ŠportKAT je ob izvedbi 30. mednarodnih salezijanskih iger mladih pripravila praktični knjižici za animacijo športnih skupin:

»Animacija je priložnost za vzgojo otrok in mladih, ki so nam zaupani. To pa se lahko zgodi le, če ob tem osebno rastemo in se usposabljammo tudi trenerji, animatorji, vzgojitelji in vsi drugi pastoralni delavci. Vsakdo lahko knjižici uporabi kot pripomoček za to, da okrepi lastno dušo in telo ter pri tem pomaga tudi mladim.

Želimo Vam, da bi skromni knjižici služili kot osnova pri vašem pastoralnem delu na področju športa. In da bi to delo opravljali z veseljem, navdušenjem in zaupanjem, da vas pri tem blagoslavlja Gospod.«

USPOSOBLJENI
ZA SREČO

9,00 €

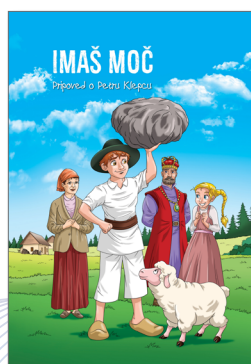
VEČ KOT IGRISČE

10,00 €

OČE NAŠ

5,00 €

IMAŠ MOČ

Pripoved o Petru Klepcu

4,90 €

MAIN

Marija Dominika
Mazzarello

4,50 €

POGLEJ ME

Cirkuški pristop: delo z otroki in mladostniki
preko cirkuških
umetnosti

15,00 €

Salezijanski zgodovinar **Pietro Braidó** skušal don Boskovo življenje predstaviti kar najbolj skrbno, uravnoteženo in objektivno: kako razumeti njega, njegovo bitje in delo; ustanavljanje mladinskih struktur; pridobivanje in usposabljanje prvih mladih sodelavcev ter vključevanje velikega števila podpornikov; metode umeščanja v civilni in cerkveni svet; ideje razvijanja izobraževalnih dejavnosti in njegov preventivni sistem, ki vključuje vse oblike delovanja in odnosov.

JANEZ BOSKO
DUHOVNIK MLADIH

28,00 €

25 let

059 339 400 | INFO@SALVE.SI

www.salve.si

